

Ісус - Бог? Біблія говорить: “Ні”.

[Українська – Ukrainian – أوكرائي]

Автор:

Шабір Алі

Переклад:

**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

& Вадим Дашевський

Перевірка: Андрій Шистеров

هل عيسى عليه السلام إله؟ الإنجيل

يجيب: لا!

شبير علي

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& فاديم داشيفسكي

مراجعة: أندريا شيستروف

ISLAM HOUSE

الإسلام سؤال وجواب

ISLAMHOUSE.COM

THE LARGEST AND MOST AUTHENTIC
FREE REFERENCE TO INTRODUCE ISLAM
IN THE WORLD LANGUAGES

Ісус - Бог? Біблія говорить: “Ні”.

З іменем Аллаха Милостивого, Милосердного

Про автора:

Шабір Алі - директор Міжнародного центру Ісламської Інформації та Заклику, який розташований в Торонто, Канада. Він емігрував з Гаяни, його батьківщини, у 1978 році і старанно взявся за набуття необхідних знань, аби донести усестороннє послання Ісламу до людей різних вірувань. Зокрема, його вчений ступінь у біблеїстиці, разом із ввічливим ставленням до діалогів та дискусій різного рівня дарували йому успіх під час багатьох публічних зустрічей. Він закликав до Ісламу всюди: на лекціях, семінарах, різних конференціях в Англії, Канаді, США та Гаяні. Він веде дві радіопередачі, що транслюються з Торонто та Едмонтону.

Також пан Алі є студентом заочної форми навчання Лаврентійського університету міста Садбері. Шабір Алі подорожує країнами і дає лекції про Іслам та порівняльне релігієзнавство у різних університетах.

Розділ 1: Ніхто з авторів Біблії не вірив в те, що Ісус був Богом

Християни та мусульмани вірять в Ісуса, люблять та шанують його. Однак їх розділяє питання його божественності. На щастя, цю суперечність можна з легкістю вирішити, якщо звернутись по допомогу до Біблії та Корану, адже обидва писання вчать тому, що Ісус – не Бог.

Я думаю, кожному вже зрозуміло, що Коран відкидає і заперечує божественність Ісуса, тому не будемо гаяти часу на пояснення цього моменту. Зовсім в іншому положенні перебуває Біблія, оскільки багато людей неправильно її розуміють. Якщо віра в Ісуса, як Бога, так широко розповсюдилась, то вона, мабуть, сягає своїм корінням Біблії. В цьому, і шести наступних розділах, ми остаточно зрозуміємо, що вона взагалі не проповідує вчення божественності Ісуса. Навпаки, Біблія сповнення незліченної кількості прозорих доводів, які спростовують фальшиве вчення. В Біблії Бог - це завжди хтось інший, відмінний від Ісуса.

Хтось скаже, що слова та вчинки Ісуса під час перебування на землі, з усією очевидністю доводять, що він – Бог. Але ми наведемо численні приклади його справжніх учнів, які навіть подумки не припускали, що Ісус може бути Богом. І це люди, котрі жили і мандрували разом із ним, вони з перших вуст дізнавались про все сказане та зроблене. Більш того, в Біблії, в Діяннях Апостолів, говориться, що Святий Дух був наставником учнів. Якби Ісус був Богом, вони б, неодмінно, про це дізнались. Однак цього не сталося.

Його учні поклонялись одному єдиному Богові, якому підкорялись Авраам, Мойсей та Ісус: *“Бог Авраама, Ісаака і Якова, Бог отців наших, прославив службу свого Ісуса, що його ви видали й відреклися перед Пилатом, коли цей присудив його пустити”* (Діяння 3:13).

Усі автори Біблії були переконані в тому, що Ісус не був Богом. Сама ідея божественності не була частиною християнського віровчення доти, поки Біблію не почали записувати. І для того, щоб пустити коріння у віру християн, знадобилися цілі століття.

Матвій, Марк та Лука, автори трьох перших Євангелій, вірили, що Ісус не був Богом (див. від Марка 10:18; від Матвія 19:17 і Луки 18:19). Вони були абсолютно впевнені в тому, що Ісус був сином Бога лише в значенні праведного чоловіка. Оскільки багато людей також названі синами Господа (від Матвія 23:1,9): *“Тоді Ісус промовив до народу й до своїх учнів: Та й отця собі теж не йменуйте на землі: один бо у вас Отець – той, що на небі”*.

Павло, людина, якій приписують авторство тринадцяти чи чотирнадцяти послань в Біблії, також не вірив в божественність Ісуса. Він вважав, що Бог спочатку створив його, а вже потім всі творіння.

До Колосян (1:15): *“Він - образ невидимого Бога, первородний усякого створіння”*. Перше послання до Коринфян (8:6): *“Для нас, однак, є лиш один Бог, Отець, від якого все і для якого - ми; і один Господь Ісус Христос, через якого - усе, і ми через нього”*.

Схожі ідеї знайдені і в посланнях до Євреїв, а також в Євангелії від Іоанна, яке було записане через сімнадцять років після Ісуса. Тим не менш, у всіх цих писаннях, Ісус, як і раніше, залишається творінням Бога, а, отже, і рабом Його.

Перше послання до Коринфян (15:28): *“Як же все йому буде підкорене, тоді й сам Син підкориться тому, що йому підкорив усе, щоб Бог був усім в усьому”*.

Павло, Іоанн та автор послання до Євреїв вірили в Ісуса як перше створіння Бога, адже частина їх послань містить відомості, які вказують на існування Ісуса ще до свого створення. Досить часто це повідомлення трактується неправильно і використовується в якості доказу божественності Ісуса. Але говорити про Ісуса як Бога – значить суперечити написаному цими авторами. Не дивлячись на їх віру у те, що Ісус мав вищий статус за всіх інших людей, все-таки, він підкорявся Господу. Євангеліє від Іоанна (14:28) наводить слова Ісуса: *“Отець бо більший, ніж я”*. Павло, у першому посланні до Коринфян, заявляє: *“Хочу, щоб ви знали, що кожному чоловікові голова є Христос, а голова жінці - чоловік, а голова Христові – Бог”* (11:3).

Тому стверджувати, що ці перекази містять в собі вчення про божественність Ісуса, ніщо інакше як нерозуміння і неправильне використання слів автора. Висновки слід будувати на основі їх віри, яка говорить, що Ісус – лише створіння Бога.

Отже, ми побачили і зрозуміли, що деякі з авторів послань, все ж таки, більше розумілись в аспектах, які стосуються Ісуса, але зауважте, що жоден з них не вірував в його божественність. Біблія містить досить ясне вчення, яке закликає вірити в єдиного істинного Бога, Якому поклонявся і сам Ісус. Євангеліє від Іоанна (17:3): *“А вічне життя у тому, щоб вони спізнали тебе, єдиного, істинного Бога, і тобою посланого - Ісуса Христа”*.

В наступних шести розділах ми дослідимо Біблію більш глибоко і обговоримо цитати, котрі дуже часто

використовуються в якості доказу божественності Ісуса. За допомогою Всевишнього, ми покажемо: те, що люди намагаються довести, означає зовсім протилежне. Нехай Господь веде нас шляхом істини до вічного життя в Раю.

Розділ 2: Докази з Діянь Апостолів

Ісус творив безліч дивовижних чудес, а також розповідав про дива, які з ним траплялись. Деякі використовують це як доказ його божественності. Однак справжні учні, які жили і подорожували разом з ним, а також були свідками всього, що він говорив і робив, ніколи не приходили до такого висновку. В Біблії, Діяння Апостолів детально описують діяльність учнів протягом тридцяти років після вознесіння Ісуса на небеса. Протягом цього часу вони жодного разу не згадували Ісуса як Бога. Звання «Бог» вони приписували комусь іншому, відмінному від Ісуса.

Петро, з іншими одинадцятьма учнями, піднявся і звернувся до натовпу: *“Мужі ізраїльські! Послухайте оці слова: Ісуса Назарянина, якого Бог засвідчив серед вас силою, чудами і знаками, що їх Бог зробив між вами через нього, як ви самі знаєте”* (Діяння 2:22).

Бог творив чудеса через Ісуса, аби переконати людей в тому, що Ісус знаходиться під Його опікою. Петро не сприймав дива як доказ божественності Ісуса. Його висловлювання про Бога та Ісуса роз'яснюють положення кожного з них. В словах Петра завжди простежується помітна різниця між Богом та Ісусом. Ось деякі уривки:

Діяння (2:32): “Оцього Ісуса Бог воскресив, - ми всі цьому свідки” (Діяння 2:32). Діяння (2:36): “Нехай, отже, весь дім Ізраїля напевно знає, що Бог зробив Господом і Христом оцього Ісуса”.

У цих біблійних віршах, як ми бачимо, титул Бога не прирівнюється до Ісуса. То чому ж? Якщо Ісус – Бог.

Згідно сповіданням Петра, Ісус був служителем Бога. Діяння (3:26): *“Вам насамперед Бог воскресив слугу свого і послав його, щоб він благословив вас та відвертав кожного з вас від поганих учинків”*. Звання слуги відноситься до Ісуса.

Це стало зрозумілим ще з попереднього вірша, де Петро заявив: *“Бог Авраама, Ісака і Якова, Бог отців наших, прославив слугу свого Ісуса”* (Діяння 3:13). Напевно ж він знав, що Авраам, Ісак та Яків не говорили про триєдність Бога. Вони завжди голосили про Іегову як єдиного Бога. Від Матвія (12:18-20): *“Ось мій слуга, якого я вибрав, улюблений мій, що його душа моя собі вподобала. Я покладу на нього духа мого, і він звіщатиме поганам правосуддя”*. В цьому вірші сказано, що Ісус був слугою Іегови. Це також підтверджує Ісаїя (42:1): *“Ось мій Слуга, якого я підтримую, мій вибраний, якого вподобало моє серце. Я поклав на нього дух мій: він сповістить народам правду”*. Якщо вірити Петрові та Матвію, то виходить, що Ісу не Іегова, а служитель Його.

У Старому Заповіті часто згадується, що Іегова - Господь Єдиний, Ісаїя (42:5): *“Так говорить правдивий Бог Єгова, Творець небес — той, хто напнув їх, хто простягнув землю і дарує все, що на ній, хто дає дихання людям, що живуть на ній, і дух тим, хто по ній ходить”*. Якщо Єгова – ім'я триєдиного Бога, тоді Ісус виключається з цієї божественної природу, оскільки він є служителем триєдиного Бога. З іншого боку, якщо застосовувати ім'я Єгова тільки щодо Отця, тоді Він і є Бог (Єгова – єдиний Бог), а Ісус, зрозуміло, не має до цього ніякого відношення. Він, у будь якому випадку, не може бути Богом. І Петро і Матвій були абсолютно праві стосовно цього питання.

Усі учні Ісуса також були переконані в не божественності Ісуса. У Діяннях (4:24) сказано, що віруючі молилися Богові:

“Всевадний Господи! Ти створив небо, землю, море та все, що в них”. У цьому вірші ми бачимо, що молитва не була спрямована до Ісуса і наступний вірш є також яким доказом цьому. Діяння (4:27): “І справді, проти твого святого слуги Ісуса, якого ти помазав, зібралися разом у цьому місті”.

Якби Ісус був Богом, його учні неодмінно повідомили б про це. Але замість цієї звістки вони сповіщали про Ісуса як Месію Божого. В Діяннях (5:42) говориться: *“І кожен день у храмі та від дому до дому вони безупинно навчали й звіщали добру новину про Христа Ісуса”*. Слово «Месія» в єврейській мові символізує людину і буквально означає “помазаний”. Ісаїя (45:1): *“Так кажу я, Єгова, до свого помазанця Кіра, якого тримаю за праву руку, щоб підкорити йому народи і роззброїти царів, щоб відчинити перед ним ворота і щоб брами не були зачинені”*. «Кір» у перекладі з персидської означає Месія.

Отже, якщо Ісус був Богом, то чому ж його учні невпинно приписували звання, котрих гідна лише людина, наприклад “служитель” або “спаситель”, відісланий Господом, а слово Бог завжди застосовували до Того, Хто підніс Ісуса?

Чи відчували вони страх перед людьми? Ні! Навпаки, вони сміливо проповідували істину, не боячись ані позбавлення волі, ані смерті. Коли вони натрапили на супротив влади, Петро промовив: *“Ми повинні підкорятися передусім владі Бога, а не людей. Бог наших праатьків воскресив Ісуса”* (Діяння 5:29-30).

Чи переживали вони втрату Святого Духу? Ні. Він завжди підтримував їх. Діяння (2:4): *“Всі сповнилися Святого Духу та заговорили різними мовами — так, як їм давав говорити Дух. Діяння (5:32): “Цьому свідки і ми, і Святий Дух, який Бог дає тим, хто йому підкоряється”*. Вони научали

тому, чого вчив їх Ісус. А істинне вчення Месії говорить, що він не був Богом, а навпаки, був його служителем.

Коран також підтверджує, що Ісус був Месією та служителем Всевишнього (Сура 3:45): *“І сказали ангели: “О Мар’ям! Воістину, Аллах сповіщає тобі добру звістку про слово від Нього! Ім’я йому – Іса Месія, син Мар’ям. Він буде пошанований у житті нинішньому та в житті наступному, і буде він одним із наближених!”*

Розділ 3

Чи справді Ісус був всемогутнім та всезнаючим?

Християни та мусульман одностайні в тому, що Бог є всемогутнім та всезнаючим.

Євангеліє зазначає, що Ісус не був всемогутнім, адже в нього були певні обмеження. В Євангелії від Марка повідомляється, що Ісус не міг звершувати всевладні діяння у своїй околиці (6:5-6): *“Тож йому не вдалося виконати там жодного могутнього діла, він тільки поклав руки на кількох хворих та зцілив їх. І він дивувався їхньому невірству. Далі він пішов по довколишніх селах, навчаючи людей”*. Євангеліє від Марка також розповідає нам історію про сліпого чоловіка, якого Ісус намагався зцілити, однак з першого разу йому не вдалося, тому він зробив іншу спробу (8:22-26): *“І прибули вони до Віфсаїди. Там до Ісуса привели сліпого і почали благати, щоб Ісус доторкнувся до нього. Він же взяв сліпого за руку і вивів за село. Плюнувши йому на очі, він поклав на нього руки й запитав: «Бачиш щось?» Чоловік подивився і відповів: «Бачу людей, але вони виглядають як дерева, що ходять». Він знову поклав йому руки на очі, і чоловік побачив чітко. До нього повернувся зір, і він все бачив виразно. Тож Ісус відправив його додому, але сказав: «Тільки не заходь у село»*. Не дивлячись на це, ми відчуваємо до нього велику любов та повагу, адже маємо розуміти, що він – не Бог Всемогутній.

Ісус також не був всезнаючим. Євангеліє від Марка (13:32): *“А про день той чи годину не знає ніхто: ні ангели на небі, ні Син, а тільки Батько”*. Ісус запевняє, що не знає, коли

настане День Останній, бо про нього відає тільки Всевишній. Дивіться також Євангеліє від Матвія (23:36).

Отже, підсумовуючи вищесказане, можна з упевненістю сказати, що Ісус не був Всезнаючим Богом.

Дехто почне стверджувати, що він знав про Час, але хотів промовчати про нього. Однак це ще більше ускладнює проблему, оскільки Ісус повинен був повідомити про нього, але він чомусь утаїв цю звістку. Насправді ж він абсолютно відкрито заявив, що не володіє інформацією про настання Останнього Дня. Ми зобов'язані вірити Ісусу, адже він був чесною та правдивою людиною.

Євангеліє від Луки також розкриває нам істину про знання Ісуса, які мали межу. Лука говорить, що Ісус ставав мудрішим з роками (2:52): *“Ісус же підростав, набував мудрості і мав щораз більшу прихильність в очах Бога і людей”*. В Посланні до Євреїв також можна прочитати, що Ісус набував знання, будучи слухняним та смиренним (5:8): *“Він, хоча й був сином, навчився слухняності зі своїх страждань*. Знання Бога завжди ідеальні і Йому не треба вчитись чомусь новому. Він завжди все знає. А якщо Ісус здобував знання, виходить він не все знав, а отже не був Богом. Хіба він може пізніше стати Господом? Ні! Адже існує лише один єдиний Бог, з вічності у вічність. Псалми (90:2): *“Перш ніж були народжені гори, перш ніж ти створив землю і світ, ти Бог від віку й до віку”*.

Знайдуться ті, які почнуть говорити, що Ісус був Богом, однак він взяв собі образ служителя і тому мав певні обмеження. Ну що ж, тоді це буде означати, що Бог змінився. Але ж Бог залишається завжди незмінним, Він сам засвідчив про це, Малахаї (3:6): *“Бо я — Єгова, я не змінююся”*. Ісус не був ніколи Боги і таким ніколи не стане. В Біблії Єгова – це

один єдиний Господь. Ісаї (43:10-11): *“Ви мої свідки, — каже Єгова,—мій слуга, якого я вибрав, щоб ви знали мене, вірили в мене та розуміли, що я завжди той самий. До мене не було Бога, і після мене немає жодного. Я, я — Єгова, і окрім мене немає спасителя”*.

А хтось скаже, що Ісус мав дві природи: він був і Богом, і людиною одночасно. Вони припускають, що обмеження, на які ми вказали, витікають лише з людської природи Ісуса, а Бог не має жодних обмежень. Прошу вас зауважити, що ніде в Біблії не згадується про дві природи Ісуса. Такі безнадійні варіанти припускають лише ті, хто не бажає вірувати в істинний смисл Біблії. Її справжнє вчення, як ми вже зазначили, полягає в тому, що Ісус – не Бог.

Гіпотеза подвійної природи ще більше ускладнює проблему. Для наочності, зачитаємо епізод зі смоківницею, Євангеліє від Марка (11:12-14): *“Наступного дня, коли вони вийшли з Віфанії, Ісус зголоднів. Побачивши здалека фігове дерево, вкрите листям, він підійшов, щоб подивитись, чи є на ньому плоди, але не знайшов нічого, крім листя, бо це не була пора для фіг. Тож Ісус сказав: «Нехай ніхто ніколи більше не їсть твоїх плодів!» А учні все це чули”*.

Ісус прокляв дерево, аби ніхто більше не зміг скуштувати його плодів. Наступного ранку воно зів'яло від самого коріння. З цього вірша видно, що Ісус володів певною силою, тому він прокляв дерево і змусив його засохнути від самого коріння. Але є ще одна досить важлива річ, яка показує його необізнаність у двох аспектах. По-перше, він не знав, що на дереві немає фруктів, доки не підійшов ближче і не переконався в цьому. А по-друге, він також не знав, що сезон інжиру давно скінчився.

Захисники “подвійної природи” припускають, що сила прокляття походить від Божественної природи Ісуса, а його незнання є частиною людської природи. Але тоді їм варто довести свої припущення до логічного завершення, яке полягатиме в тому, що Божественна природа діяла за розпорядженням незнання, яке є частиною людської природи. Однак Бог ніколи не вчиняє по незнанню, Він, без жодних сумнівів, мав знати про те, що сезон інжиру ще не настав, і лише з його настанням, дерево дарує плоди творінням Бога. Навіщо Богу проклинати родюче дерево, яке Він сам створив? Хтось схиляється вірити тому, що дерево було неродючим і воно заслуговувало на знищення. Однак, якщо вірити Марку, то справжньою причиною відсутності фруктів було (11:13): “...бо це не була пора для фіг”.

Всі ці цитати з Біблії ясно вказують на те, що Ісус не був всемогутнім та всезнаючим. Але існує ще більше доказів того, що Ісус не був Богом,, тому пропоную продовжити читання.

Розділ 4

Чи засвідчують вчення Біблії та Корану божественність Ісуса?

Дехто скаже, що вся ця балаканина про божественність Ісуса взагалі не обов'язкова. Адже найголовніше – прийняти його як власного спасителя. Писці ж Біблії навпаки підкреслювали: аби бути врятованим, необхідно зрозуміти, ким насправді є Бог.

Зневажливе розуміння ображає найголовнішу і найвеличнішу серед усіх заповідей. Ісус, мир йому, надавав їй особливого значення. Коли вчитель Закону Мойсея запитав його: “Яка серед заповідей найголовніша?”

Ісус відповів: *“Перша така: “Слухай, Ізраїлю: Єгова, наш Бог, — один Єгова, і люби Єгову, Бога свого, всім своїм серцем, всією своєю душею, всім своїм розумом та всією своєю силою (Марка 12:28-30)”*. Зверніть Вашу увагу на те, що Ісус цитував цю заповідь із Повторення Закону (6:4-5). Він не лише підтвердив її істинність, а й вказав на те, що вона є найголовнішою.

Якщо Ісус вважав себе Богом, то чому ж він не говорив про це, а навпаки, стверджував, що Єгова – єдиний Господь? Чоловік, який поставив запитання Ісусу зрозумів його слова. Наступний вірш є тому доказом (Марка 12:32): *“На це книжник промовив до нього: «Учителю, ти сказав добре і правдиво: “Він — один, і немає іншого, крім нього”*”.

Якби Ісус був Богом, то повідомив би книжнику про це. І чому ж він не сказав, що Бог – це три в одному, або один в у трьох особах? Тому що він стверджував, що Бог - єдиний.

Істинні послідовники Ісуса слідувати його словам. Вони ніколи не будуть говорити те, чого Ісус насправді не казав.

Чи залежить спасіння людської душі від цієї заповіді? Так, стверджує Біблія. Ісус дав це чітко зрозуміти чоловікові, який і поставив дане запитання. Марка (10:17-18): *“Коли Ісус ішов дорогою, один чоловік підбіг до нього і, впавши на коліна, запитав: «Учителю добрий, що мені робити, щоб успадкувати вічне життя?» Ісус відповів: «Чому називаєш мене добрим? Ніхто не є добрим, крім одного — Бога”*.

Саме цим висловом Ісус показав різницю між ним та Богом. Далі він продовжив відповідати на запитання чоловіка про спасіння: *“Ісус відповів: “Чому питаєш мене про те, що є добрим? Доброю є лише одна особа. Але якщо ти бажаєш отримати життя, то виконуй заповіді”” (Матвія 19:17)”*.

Запам'ятай, що найголовнішою серед усіх заповідей, яку заповідав Ісус, знати, що Єгова – єдиний Бог. Він надав цьому особливого значення в Євангелії від Іоанна (17:1): *“Після цих слів Ісус підвів очі до неба й промовив: «Батьку, надійшла година. Прослав свого сина, щоб і син прославив тебе”*. А потім він звернувся до Всевишнього: *“А мати вічне життя означає добре знати тебе, єдиного правдивого Бога, і посланого тобою Ісуса Христа” (Іоанна 17:3)”*.

Без жодних сумнівів, це вказує на те, що аби отримати вічне життя, люди повинні нарешті зрозуміти, що Ісус сам молився єдиному Богу, і відправив його істинний Бог.

Дехто говорить, що Батько – Бог, Син – Бог, і Святий Дух – Бог. Однак Ісус стверджував, що Отець - один і лише Він є істиним Богом. Правдиві послідовники Ісуса повинні наслідувати його і в цьому. Істинними послідовниками є ті, хто дотримується його вчення. Ісус сказав: *“Якщо ви перебуваєте в моєму слові, то ви справді мої учні” (Іоанна*

8:31). Ісус заповідав людям дотримуватись усіх заповідей, особливо першої, котра проголошує, що Єгова - єдиний Бог, якого слід любити усім серцем.

Ми любимо Ісуса, але не як Бога. Чомусь більшість людей вчиняє навпаки, вони віддають більше любові Ісусу, ніж Богові. Все через те, що Господа сприймають як месника, котрий хоче покарати їх, тому Ісуса й сприймають як Спасителя, який врятує їх від гніву Божого. Але ж насправді, Єгова і є наш єдиний Спаситель. Всевишній сказав: *“Говорить і представте свої доводи. Нехай порадяться всі разом. Хто передрікав це ще з давніх-давен? Хто повідомляв про це ще з минулих часів? Хіба не я, Єгова? Окрім мене, немає іншого Бога, я праведний Бог і Спаситель, немає жодного, крім мене. Наверніться до мене, і будете врятовані, всі кінці землі, бо я — Бог, і немає іншого (Ісаї 45:21-22).*

Коран також підтверджує першу заповідь і звертається до всього людства (Сура 2:163): *“Ваш Бог – Бог Єдиний. Немає Бога, крім Нього, Милостивого, Милосердного!”* Всевишній також говорить, що по-справжньому віруючі люди люблять свого Господа більше від усього на світі (2:165): *“Серед людей є такі, які приписують Аллаху рівних Йому та люблять їх так, як люблять Аллаха. Але ж ті, які увірували, люблять Аллаха ще сильніше! Якби ж нечестивці, побачивши кару, побачили б ще й те, що вся сила належить саме Аллаху, і що Він – суворий у покаранні!”*

Розділ 5

Чи вірив Павло в те, що Ісус – Бог?

Багато хто використовує писання Павла в якості доказу божественності Ісуса. Але це є несправедливим щодо Павла, оскільки він був переконаний, що Ісус – не Бог.

В своєму першому посланні до Тимофія, він написав: *“Перед Богом і Христом Ісусом та вибраними ангелами з усією серйозністю наказую тобі дотримуватися цих настанов, поводячись неупереджено і залишаючись безстороннім (5:21”*. Тут абсолютно очевидно, що статус Бога застосовується не щодо Ісуса, а щодо когось іншого. У наступному вірші він ще раз демонструє різницю між Ісусом та Богом:

“...до виявлення нашого Господа Ісуса Христа, яке у визначені часи покаже щасливий та єдиний Володар. Він — Цар над царями і Пан над панами” (1 Тимофію 6:14-15)”.

І знову статус Бога навмисно не застосовується щодо Ісуса.

Але, між іншим, більшість припускає: якщо Ісуса названо “Господом” у Біблії, то це означає “Бог”. Насправді ж це звання носить інший сенс, що означає “керівник, вчитель” і його можна застосовувати до будь-якої людини. Перше послання Петра (3:6): *“Подібно Сарра слухалась Авраама і називала його господом. А ви - її дочки, коли тільки чините добро і не піддаєтесь страху”*.

Прошу звернути Вашу увагу на дуже важливий вислів Павла, який знищить будь-які підозри стосовно того, що Павло сприймав Ісуса як Бога. Його слова у наступних цитатах зі всією прозорістю заперечують божественність Ісуса: *“...яке*

у визначені часи покаже щасливий та єдиний Володар. Він — Цар над царями і Пан над панами. Тільки він має безсмертя і перебуває в неприступному світлі; його жодна людина не бачила й бачити не може. Йому належить шана та вічна могутність. Амінь (1 Тимофію 6:15-16)”.

Павло говорить, що тільки Бог є безсмертним – тим, хто не вмирає. Можете звірити з будь-яким словником. Отож, кожен, хто вірить, що Ісус помер, не може стверджувати, що він – Бог. Оскільки це буде суперечити висловлюванням Павла. Більше того, засвідчувати, що Бог помер – значить богохулити проти Нього. Хто буде керувати світом, якщо Бог помре?

У цьому ж вірші Павло говорить, що Бог перебуває у недоступному просторі, тому ніхто не може побачити Його. Павло має право так говорити, оскільки він був переконаний, що Ісус – не Бог.

Саме тому Павло почав поширювати вчення про те, що Ісус – посланець Бога. Діяння (18:5): *“Коли з Македонії прибули Сила і Тимофій, Павло із запалом віддався проповідуванню Божого слова: він свідчив юдеям і доводив, що Ісус — це Христос”.*

Коли Павло був в Афінах, то ось так сказав про Всевишнього: *“Бог, який створив світ і все, що в ньому” і «від одного чоловіка він створив усі народи, щоб вони населяли цілу землю, і встановив призначені часи та межі проживання, щоб вони наполегливо шукали Бога і таки знайшли його (Діяння 17:24-31)”.*

Вочевидь, Павло не сприймав Ісуса за Бога, він був би шокований, якби дізнався, що його записи використовують як докази супротивних переконань. Навіть під час суду

Павло заявив: “...і так служу Богу своїх прабатьків (Діяння 24:14)”.

Ісус – служитель Бога і це підтверджується в Діяннях (3:13): “Бог Авраама, Ісака і Якова, Бог наших прабатьків, прославив свого Слугу, Ісуса”.

Згідно Павлу, лише Отець є Богом. Він говорить: “один Бог і Батько всіх...”

(Ефесян 4:6). “Для нас є лише один Бог, Батько... а також один Господь, Ісус Христос” (1 Коринфянам 8:6).

Послання Петра до Філіппінців (2:6-11) часто цитують в якості доводу на те, що Ісус – Бог: “Майте такий самий склад розуму, як і в Христа Ісуса: він, хоча й був у Божому образі, навіть не допускав думки про зазіхання, тобто про те, щоб бути рівним Богові. Навпаки, він відмовився від усього, прийняв образ раба і став людиною. Більше того, коли він прийшов як людина, він упокорився і залишався слухняним навіть до смерті — смерті на стовпі мук. Саме тому Бог підніс його на вище становище і великодушно дав йому ім'я, вище від будь-якого іншого імені. Він зробив це для того, щоб перед Ісусовим ім'ям схилилось кожне коліно — ті, хто на небі, хто на землі і хто під землею”. Але, в дійсності, ці вірші навпаки відображають те, що Ісус – не Бог. Ця цитата є повним аналогом цитати з Ісаї (42:22-24), де Бог стверджує, що кожне коліно повинно Йому поклонитись, і кожен язик має поклястись, що силою та правдою володіє тільки Всевишній. Знаючи про це, Павло заявив: “Тому я схиляю коліна перед Батьком” (Ефесянам 3:14).

У посланні до Євреїв (1:6) сказано, що ангели Бога повинні поклонитися Синові. Але основа цього уривку тісно пов'язана і залежить від Повторення Закону (32:43), переклад Старого Завіту за версією Септуагінти. Цю фразу

неможливо знайти у Старому Заповіті, яким сьогодні користуються християни, адже вони визнали версію Септуагінти недійсною. Але вона голосить: “Нехай ангели Бога вклоняться Богу (Яхве)”.

Біблія стверджує, що лише один Єгова гідний поклоніння. У повторенні Закону (6:13) ми можемо прочитати наступне: *“Бійтесь Єгови, вашого Бога, тільки йому служіть і його іменем кляніться”*.

Ісус (мир йому) іще раз підтвердив це (Луки 4:8): *“На це Ісус відповів: «Написано: “Поклоняйся лише Єгові, Богу твоєму, і тільки йому служи”»*.

Павло знав, що Ісус поклонявся Богу і тому він проповідував вчення про те, що Ісус назавжди залишиться служителем Бога (1 Коринфянам 15:28): *“Коли ж усе буде підкорене Сину, тоді й сам Син підкориться тому, хто йому все підкорив, щоб Бог був усім для всіх”*.

Розділ 6

Чи заперечується божественність Ісуса в чотирьох Євангеліях?

Євангеліє від Іоанна, у звичному для нас вигляді, було завершене через сімнадцять років після того, як Ісус піднісся на небеса. У цьому Євангеліє розповідається ще про одну річ, яка стосується Ісуса, і про яку нічого не було відомо з попередніх трьох Євангелій – що Ісус був Словом Божим. Іоанн має на увазі, що Ісус був посередником, через якого Бог створив усе інше. Будь-які припущення стосовно божественності Ісуса є помилковими. Іоанн, так само як і Павло, говорив, що Ісус – перше створіння Бога. В Одкровенні (3:14) ми бачимо, що Ісус “...початок Божого творіння”.

А ті, хто стверджує, що Слово Боже і є Бог у людській подобі, повинні зауважити, що Слово було створене. Про нього сказано в Біблії: “Сам Єгова мене створив, я початок його творчої дороги, найперше з його прадавніх діл (Прислів'я 8:22)”.

Це Євангеліє, без жодних сумнівів, містить вчення, яке заперечує божественність Ісуса. І якщо не притримуватись його істинності, тоді воно буде суперечити іншим трьом Євангеліям, а також посланням Павла, в яких чітко встановлено, що Ісус – не Бог.

В Євангелії від Іоанна ми бачимо, що Ісус не був рівним Отцю: “...оскільки Батько більший від мене (14:28)”. Чомусь люди забувають ці важливі слова і говорять зовсім

протилежне. Але ж кому ми маємо вітрити більше: Ісусу чи людям?

Мусульмани і християни сходяться в поглядах на те, що Бог існує Сам по Собі. Відповідно, Його існування ні від кого не залежить. Іоанн розповідає про те, що існування Ісуса залежить лише від Волі Батька. Ісус говорить: “... і я Отцем живу” (Іоанна 6:57).

“Не спроможен я нічого діяти від себе самого” (Іоанна 5:30). Ісус (мир йому) підкорявся Всевишньому. І все, що ми про нього дізнались відповідає попереднім трьом Євангеліям.

Наприклад, автор Марка повідомляє нам про те, що Ісус звершував чудеса завдяки силі, яку не контролював. Це досить яскраво зображено в епізоді, де жінка зцілилась від невиліковної хвороби крові. Вона проходила повз Ісуса і щойно жінка торкнулась його плаща, як одразу ж була зцілена. Але сам Ісус і гадки не мав, хто його торкнувся. Марк описує його реакцію так: *“Ісус же, відчувши негайно у собі, що з нього вибуло сили, обернувшись до народу, спитав: “Хто доторкнувся до моєї одежі?” (5:30)*

Його учні не змогли дати чіткої відповіді, тому: *“Він озирнувся навколо себе, щоб побачити ту, що вчинила так”* (Марка 5:31).

Це вказує на те, що сила, яка зцілила жінку, була непідконтрольна Ісусу. Він відчув, що сила його полишила, однак не знав, куди ж вона зникла. Якесь розумне єство повинно було спрямовувати цю силу на жінку, яка потребувала зцілення. Тільки сила Всевишнього є доказом цього. Тому абсолютно не дивно, що в Діяннях Апостолів ми можемо знайти факти, які доводять, що Бог звершував чудеса через Ісуса (2:22): *“Мужі ізраїльські! Послухайте оці слова:*

Ісуса Назарянина, якого Бог засвідчив серед вас силою, чудами і знаками, що їх Бог зробив між вами через нього, як ви самі знаєте". Бог також звершував неймовірні дива через інших, але ж це не значить, що хтось з них був Богом: *"Та й чуда неабиякі творив Бог руками Павла (Діяння 19:11)"*. То чому ж так повелося, що саме Ісуса вважають Богом?

Для того, щоб воскресити Лазаря після смерті, Ісус питав дозволу у Бога. Сестра Лазаря, Марта, знала про це, тому і звернулась до Ісуса: *"А й тепер знаю, що все, що попросиш ти в Бога, Бог тобі дасть"* (Іоанна 11:22).

І Марта і Іоанна, який доніс це повідомлення до нас, були переконані, що Ісус – не Бог.

У Ісуса був Бог, до якого він здійнявся на небеса. Про це він заявив в Іоанна (20:17): *"Я йду до Батька свого й Батька вашого, до Бога свого й Бога вашого"*.

Іоанн був переконаний в тому, що ніхто не бачив Бога, а Ісуса бачили (Іоанна 1:18). В дійсності, сам Ісус розповідав людям, що вони ніколи не бачили Батька і голосу Його не чули (Іоанна 5:37): *"Свідчення про мене дав і сам Батько, який мене послав. Ви ж ані голосу його ніколи не чули, ані образу його не бачили"*. Якби Ісус був Батьком, тоді можна було б стверджувати, що він дав неправдиві свідчення.

То хто ж є єдиним Богом в Євангелії від Іоанна? Без жодних сумнівів, ним є тільки Батько. Ісус засвідчив, що Бог іудеїв – це Батько: *"Мене прославляє мій Батько — той, кого ви називаєте своїм Богом"* (Іоанна 8:54). А Богом іудеїв є ніхто інший, як Єгова, який заявив, що Він – єдиний. Ісус також визнав, що тільки один Батько – істинний Бог: *"Після цих слів Ісус підвів очі до неба й промовив: «Батьку, надійшла година. Прослав свого сина, щоб і син прославив тебе, бо ти дав йому владу над усіма людьми, аби він дав вічне життя всім тим,*

кого ти йому дав. А мати вічне життя означає добре знати тебе, єдиного правдивого Бога, і посланого тобою Ісуса Христа” (Іоанна 17: 1-3).

Ісус звертався до своїх ворогів такими словами: *“Ви ж намагаєтесь мене вбити, хоча я розповів вам правду, яку почув від Бога (Іоанна 8:40)”*.

Згідно Іоанна, Ісус не був Богом, і ніщо з написаного не є доказом протилежного. А ті, хто стверджують зворотнє, суперечать автору Євангелія.

Розділ 7

Ісус і Батько – різні єства

Багато хто використовує вірші з Біблії в якості доказу того, що Ісус – Бог. Але якщо тлумачити всі ці вірші згідно контексту, то вони доводять зовсім інше.

Наприклад, в Євангеліє від Матвія (9:2) Ісус сказав одному чоловіку: *“Не бійся, дитино, твої гріхи прощено»*. На основі цього висловлювання, деякі припускають, що Ісус є Богом, оскільки тільки Він може прощати гріхи. Але якщо ви прочитаєте декілька наступних віршів, то побачите, що *“...Усі ж, хто це бачив, проїнялися страхом і почали прославляти Бога, який дав людині таку владу”* (Матвія 9:8). Люди були обізнані в тому, що Ісус не єдина людина, яка отримала владу від Бога. Ісус неодноразово наголошував, що не вчиняє він і не говорить нічого з власної волі, а лише виконує те, чому навчив його Батько: *“Коли ви піднесете Сина людського, то зрозумієте, що це я і що я нічого не роблю від себе, а говорю все так, як навчив мене Батько”* (Іоанна 8:28).

Ісус лише передав повідомлення про те, що Всевишній прости́в їх. Зверніть увагу, Ісус говорив не “я прощаю твої гріхи”, а “прощаються твої гріхи”, оскільки він не мав сили прощати гріхи. Він сам назвав себе: *“Син людський»* (Матвія 9:6).

Іоанна 10:30 досить часто наводять в якості доказу на те, що Ісус – Бог, оскільки він сказав: *“Я і Батько — одне»*. Але якщо ви прочитаєте наступні шість віршів, то перед вами постане Ісус, який розповідає про помилкові припущення своїх ворогів: начебто він назвав себе Богом. Цілком

очевидно, істинний сенс слів Ісуса полягав в тому, що він та Батько об'єднані спільною метою.

Ісус також молився, аби його учні, як і він сам, були разом із Батьком. Звичайно, він не мав на увазі, що всі вони повинні злитися в одне ціле. Іоанна (17:11): *“Я вже не перебуваю у світі, але вони ще у світі, а я йду до тебе. Святий Батьку, оберігай їх заради твого імені, яке ти мені дав, щоб вони були одне, як і ми одне”*. Коли Лука повідомив, що учні були одним цілим, не малось на увазі, що вони стали одним створінням. Учні розділяли спільні цілі, але кожен з них існував окремо. *“І весь народ, що повірив, мав одне серце й одну душу. Ніхто не казав, що його майно належить тільки йому, все в них було спільне”* (Діяння 4:32).

Ісус і Батько – два різних ества. Батько має вище положення, аніж він: *“...я йду до Батька, оскільки Батько більший від мене”* (Іоанна 14:28).

Коли Ісус благав про порятунок від розп'яття, він говорив: *“Батьку, якщо бажаєш, забери від мене цю чашу. Але хай виконується не моя воля, а твоя”* (Луки 22:42). Це вказує на те, що у них були дві різні волі і, до того ж, Ісус підкорявся волі Батька. Дві волі – значить дві різні особистості.

Окрім того, повідомляється, що Ісус сказав: *“Боже мій, Боже мій, чому ти мене покинув?”* (Матвія 27:46). Якщо один полишає іншого, звідси випливає, що вони – різні ества.

І знову повідомляються слова Ісуса: *“Батьку, у твої руки віррю свій дух”* (Луки 23:46). Якщо дух одного віддати в руки іншого, то це вказує на їх окремість.

Виходячи з усіх наведених прикладів, стає зрозумілим, що Ісус підкорявся Батькові. Коли він ставав на коліна і молився, вельми логічно, що його благання не були спрямовані до

нього самого: *“А сам відійшов від них приблизно на відстань кинутого каменя, впав на коліна і почав молитися”* (Луки 22:41). Він молився Богу.

У всьому Новому Заповіті тільки Батько названий Богом. І насправді, звання “Батько” і “Бог” використовуються для позначення однієї особи, а не трьох, і, тим паче, не Ісуса. В Євангелії від Матвія слово “Бог” замінюється на “Батько” близько двох разів. Давайте порівняємо Матвія (10:29) і Луки (12:6): *“Хіба не продають двох горобців за одну дрібну монету? Однак жоден з них не впаде на землю без відома вашого **Батька**”, “Хіба не продають п’ятьох горобців за дві дрібні монети? Однак **Бог** жодного з них не забуває”*. Якщо Матвій на вірному шляху, тоді лише Батько є Богом.

Чи був Ісус Батьком? Ні! Тому, що він сказав: *“І нікого на землі не називайте батьком, бо одного маєте Батька — небесного”* (Матвія 23:9). Ці слова Ісус промовив, перебуваючи на землі, тому він – не Батько.

Коран намагається повернути людей до істинної віри, яку проповідував Ісус і його учні. Вчення Ісуса заклиало до виконання обов’язкової заповіді, що Єгова – істинний Бог. Єгова, істинний Бог, у Новому Заповіті - Батько, а в Корані – Аллах. Аллах (Пречистий Він) спонукає своїх рабів закликати прибічників Біблії до істинної релігії. Він говорить: *“Скажи: “О люди Писання! Прийдімо ж до єдиного слова між нами і між вами – що ми не будемо поклонятися нікому, окрім Аллаха, і не будемо нікого додавати Йому як рівного, і не будемо вважати за Господа когось іншого з нас чи з вас, а тільки Аллаха”* (Коран 3:64).

Частина 2

Бог не родив і не був народженим

Розділ 1

Докази з Корану

Широко розповсюдженим серед людей є помилкове припущення, що Бог – це надлюдина, яка знаходиться десь на небесах. Вони закидають Йому різні види людської діяльності, а також відносин. Люди мають дітей, тому вони дійшли висновку, що Бог також має дітей. Але подібні твердження Господь називає наклепом.

Бог у Своїй Книзі говорить, що немає нічого подібного до Нього (Сура 42:11): “Немає нічого, схожого на Нього! А Він – Всечуючий, Всевидячий”. Всевишній також сказав, що немає нічого, щоб порівняти з Ним (112:4):”Скажи: “Він – Аллах – Єдиний, Аллах – Той, до Кого прагнуть, не народив і не був народжений, і ніхто не був рівним Йому!”

Бог не схожий на Свої творіння: “Погляди не досягають Його, це Він досягає погляди! Він – Проникливий, Всевідаючий” (Сура 6:103).

Всевишній оголошує, що ті, хто приписує Йому синів чи доньок – вчиняє неправдиво і без жодних знань. Коран звертається до нашого розуму такими словами: “Творець небес і землі; як може мати Він дитину, коли не має дружини? Він створив кожен річ і Він – про кожен річ Знаючий!” (Сура 6:101)

Це відповідь тим, хто стверджує, що Бог, у буквальному сенсі, має сина чи доньку. Оскільки мати потомство – це суто фізіологічна здатність людини.

Дехто почне стверджувати, що Бог може породжувати дітей, не маючи дружини. Але, в такому випадку, мова вже йде не про дитину, а про творіння Бога. З Корану нам стає абсолютно очевидно: “Він не народив і не був народжений”(Сура 112:3).

Хтось почне припускати, що Всевишній всиновив сина. Однак не існує жодних засад, які б підтверджували подібні припущення. Якщо всі ми належимо Єдиному Богу, навіщо Йому когось всиновлювати? Всевишній сказав: *“Вони говорять: “Аллах узяв собі дитину”, таж ні, Преславний Він! Йому належать ті, хто на небесах і на землі, і всі Йому підкоряються. Творець небес і землі! Коли вирішує Він якусь справу, то лише говорить їй: “Будь!” – і вона постає”* (Сура 2:112-113).

Будь-які припущення чи ствердження стосовно того, що людей можна вважати дітьми Бога – ні що інше, як наклеп. Чому не можна називати їх тими, ким вони є насправді? Адже всі ми смертні творіння Бога. Цей аят адресується тим, хто поширює неправду: *“Ми – сини Аллаха й улюбленці Його!” Скажи: “Чому ж карає Він вас за гріхи ваші? Адже ви, люди – творіння Його. Прощає Він, кого побажає, і карає, кого побажає. Йому належить влада над небесами, землею і над тим, що поміж ними! І до Нього - повернення!”* (Сура 5:18).

Бог не має потреби у синах чи доньках, адже він – Самодостатній (Коран 10:68): “Говорять вони: “Аллах узяв собі дитину!” Преславний Він! Він – Багатий, Йому належить усе, що на небесах, і все, що на землі. Тож немає у

вас доказу цьому! Невже ви говорите про Аллаха те, чого самі не знаєте?”

Досить часто трапляється так, що набожних людей вважають дітьми Божими. Всевишній наказує називати їх не синами Його, а праведними рабами: “Вони говорять: “Милостивий узяв Собі дитину!” Преславний Він! Але ж вони тільки шановані раби. Не випереджають Його словом і діють згідно з Його наказом!” (Сура 21:26-27)

У наступному розділі ми познайомимось з благочестивим рабом Аллаха, якого люди звикли називати Сином Божим. А він, натомість, ніколи не називав себе цим ім'ям, оскільки знав, що є лише рабом Аллаха.

Розділ 2

Що говорить Коран про Ісуса?

Священний Коран відгукується про Ісуса (мир йому) якнайкраще і не каже про нього нічого поганого. Давайте візьмемо в якості прикладу аят із Корану, де Аллах говорить: *“О люди Писання! Не порушуйте релігії вашої та не говоріть про Аллаха нічого, крім істини. Адже Месія – Іса, син Мар’ям – лише посланець Аллаха та слово Його, донесене до Марії, та дух від Нього. Увіруйте ж в Аллаха та посланців Його, і не кажіть: “Трійця”. Краще для вас утримуватись від цього. Воістину, Аллах – Бог єдиний, пречистий Він від того, щоб мати дитину. Йому належить те, що на небесах і те, що на землі. Достатньо Аллаха як Опікуна!”* (Сура 4:171)

Тут Ісуса названо чотирма почесними званнями. Він – Месія, посланець Аллаха, Його слово і дух – від Нього. Цілком очевидно, що Коран засуджує надмірність в релігії. У цьому ж аяті Всевишній каже: *“Воістину, Аллах – Бог єдиний, пречистий Він від того, щоб мати дитину. Йому належить те, що на небесах і те, що на землі. Достатньо Аллаха як Опікуна!”* (Сура 4:171) Коран не принижує положення Ісуса, оскільки лише Всевишній достойний похвали, звеличення Його Ім’я, Могутності.

Коран також стверджує, що Ісуса народила незаймана жінка. Коли ангел повідомив Марії (мир їй), що вона народить дитя, жінка сказала: *“Господи! Як може бути у мене дитина, якщо жоден чоловік не торкався мене?”* Сказав (ангел): *“Так станеться, бо Аллах вчиняє так, як побажає!”* Коли вирішує

Він щось, то лише говорить: “Будь!” – і воно постає” (Сура 3:47).

У іншій сурі, після подій, які трапились навколо народження Месії, Коран робить наступні висновки: *“Не годиться Аллаху народжувати, Преславний Він! Коли вирішує Він щось, то тільки говорить: “Будь!” – і воно є” (Сура 19:35).*

Коран прозорими доказами знищує неправильні уявлення про Ісуса. Адже більшість припускає: якщо у Ісуса немає батька, то нехай ним стане Бог.

Вся хвала належить Аллаху. Він не є батьком дітей. Він створив кожного чоловіка і жінку. А створення Адама відбувалось без участі жінки чи чоловіка. У свою чергу, Єва походить від чоловіка, а не від жінки. І для того, аби завершити картину, Ісус пішов від жінки, без участі чоловіка. Таким чином Господь продемонстрував, що здатний творити найрізноманітнішими шляхами. Він сказав: *“Воістину, Іса перед Аллахом схожий на Адама – Він створив його з праху, а потім сказав тому: “Будь!” – і він є” (Сура 3:59).*

Дуже важливо розуміти, що Ісус (мир йому) ніколи не вважав себе Сином Бога. Люди, які називають Ісуса Сином Бога, сліпо слідуєть поглядам інших. Про них Всевишній Аллах сказав: *“Сказали юдеї: “Узайр – син Аллаха! Сказали християни: “Месія – син Аллаха!” Ці слова з їхніх вуст схожі на слова невірних, які жили раніше. Нехай знищить їх Аллах! Як же вони віддалилися!” (Сура 9:30)*

Ісус виконував лише те, що йому наказували: *“Не говорив я їм нічого, крім того, що Ти наказав мені: “Поклоняйтеся Аллаху, Господу моєму й Господу вашому!” І був я свідком їм, поки був серед них. Коли ж Ти взяв мене, то Ти наглядаєш за ними, а Ти – кожній речі Свідок” (Сура 5:117).* Він був

задоволений тим, що був рабом Аллаха (Сура 4:172): *“Ні Месія, ні наближені ангели ніколи не цуралися бути рабами Аллаха. А всі ті, які цураються бути рабами його та сповнюються гордині, будуть зібрані біля Нього [на Суд]!”* Як посланець Аллаха, Ісус знав, що ніхто ані на землі, ані на небесах не зможе наблизитись до Аллаха, окрім як будучи Його рабом: *“Воістину, кожен із тих, хто на небесах і на землі, постане перед Аллахом лише як раб”* (Сура 19:93).

А будь-які твердження, що Бог має сина, не мають жодних підстав. Люди, які поширюють ці погляди, вчиняють так без жодного знання: *“Говорять вони: “Аллах узяв собі дитину!” Преславний Він! Він – Багатий, Йому належить усе, що на небесах, і все, що на землі. Тож немає у вас доказу цьому! Невже ви говорите про Аллаха те, чого самі не знаєте?”* (Сура 10:68)

У наступному розділі ми, з волі Всевишнього, побачимо на основі вчення Біблії, що Ісус ніколи не називав себе Сином Бога.

Розділ 3

Твердження про те, що Ісус – син Бога

Досить легко знайти безліч віршів в Біблії, у яких Ісус називається «сином Бога». Можна навіть натрапити на цитати, де Ісус сам себе називає «сином Бога», або, більше того, стверджує, що Бог – його Батько. Але насправді, істинне вчення Біблії показує, що такі вислови є результатом змін в Біблії. Адже Ісус ніколи не робив заяв, що він – син Бога.

Щоразу, коли знаходяться більш старі рукописи, усі зміни, які сталися в Біблії, повинні бути співставлені з ними.

“Початок доброї новини про Ісуса Христа, Божого Сина» (Марка 1:1, переклад “Нова міжнародна версія).

У кінці цього вірша є невеличкий пункт, який так і спонукає нас поглянути на цитату у кінці сторінки. І там ми можемо прочитати, що в деяких рукописах фраза “Син Божий” взагалі відсутня. До таких відносяться більш старі та достовірніші манускрипти. Даний доказ був настільки суттєвим та переконливим, що автори Біблії без жодних вагань повністю виключили титул “Син Божий”. Тому у Священному Писанні – Переклад нового світу – цей вірш звучить наступним чином: “Початок доброї новини про Ісуса Христа” (Марка 1:1).

Кожен чесний правдивий переклад Біблії має вилучити вірш із Діянь Апостолів 8:37, адже цього вимагають безсумнівні докази зі старих рукописів. Якщо ви відкриєте Новий міжнародний переклад Біблії, то не знайдете цього вірша в тексті. Там перед вами постане вірш під номером 36 після

якого відразу йде вірш 38. Якщо вас охопить цікавість стосовно сенсу 37 вірша, то у кінці сторінки читачам пропонується цитата. Вона містить у собі один із символів віри, який говорить про те, що Ісус – син Божий. Цей вірш вилучили через те, що у більшості старих рукописів нічого не згадується про це вчення. Його додали до манускриптів, які виникли набагато пізніше.

Деякі перекручення настільки очевидні, що їх можна помітити навіть у порівнянні Євангелій однієї й тієї ж Біблії. Заради цікавості Ви і самі можете провести таке міні-дослідження. А ми приведемо приклад із сотником, який стверджував, що Ісус – Син Бога: *“І коли сотник, який стояв неподалік від Ісуса, побачив, за яких обставин він помер, то сказав: «Цей чоловік справді був Сином Божим» (Марка 15:39).* А для порівняння візьмемо ту саму ситуацію, в один і той самий момент і з тим самим сотником. Ось, що повідомляє нам Лука: *“Коли ж сотник побачив, що відбулося, то став прославляти Бога й казати: «Цей чоловік дійсно був праведний» (23:47).*

Як бачимо, в Євангелії від Луки, титул Сина Божого відсутній. І варто відмітити, що Марк і Лука не можуть бути правими одночасно. Абсолютно очевидно, що одне з Євангелій містить у собі неточності і помилки.

Розділ 4

Чи присвоював Ісус собі звання “сина Бога”?

Знавці Біблії з легкістю помітять, що титул сина Бога, використаний у Євангелії від Матвія, має певні протиріччя у порівнянні з Євангелієм від Марка і Луки. Наприклад, що сказали перехожі, коли побачили сцену розп'яття? Ці висловлювання повідомляються в Євангелії від Марка (15:29-30): *“А ті, що проходили, лихословили Його, киваючи головами своїми, казали: Гей, Ти, що руйнуєш храм і за три дні споруджуєш! Урятуй Себе Самого і зійди з хреста”*. Матвія (27:40): *“Гей ти! Ти ж збирався зруйнувати храм і за три дні відбудувати його! То врятуй себе! Якщо ти Божий син, то зійди зі стовпа мук”*. Порівнявши ці два вірші, Ви помітите, що Матвій додав фразу, яка вказує на те, що Ісус – Син Бога.

Також ми бачимо ще один приклад в Євангелії від Матвія: *“Відразу після того Ісус звелів своїм учням сісти в човен і перепливти на другий берег, а сам залишився, щоб розпустити натовпи. Розпустивши натовпи, він пішов на гору, щоб помолитися на самоті”* (14:22-23). Ісус щойно нагодував дивовижним способом п'ять тисяч людей за допомогою п'яти хлібів і двох рибин. Своїх учнів він відправляє на протилежний берег моря, а сам прямує, аби молотись Богу. Після цього Ісус іде водою, аби зустрітись зі своїми учнями. І ось він опиняється у човні разом із ними. То якою ж була їх реакція? Марк і Матвій дають нам дві різні відповіді. Марк говорить: *“Тоді він сів до них у човен, і вітер утих. Побачивши все це, вони були просто приголомшені, бо*

ще не збагнули значення того, що Ісус зробив з хлібинами. Їхні серця все ще не могли цього зрозуміти” (6:51-52).

А в Євангелії від Матвія учнів дуже здивувало те, що вони побачили. Вони відразу все збагнули і знали, як повинні діяти: *“Тоді учні, які були в човні, вклонилися Ісусу, кажучи: «Ти дійсно Божий Син» (14:33).*

І знову Матвій вніс свої корективи в історію, щоб наглядно продемонструвати, що Ісус є Сином Бога.

Було б корисно, все ж таки, дізнатись тлумачення Біблії стосовно цих розбіжностей. В Євангелії від Матвія, у Новій Американській Біблії є цитата, яка говорить наступне: *“Це віровчення є повною протилежністю висловлюванням Марка про “приголомшених учнів” (с.35).*

У “Коментарях Нового Заповіту (*Pelican*)”, автор Джон Фентон нагадує нам, що в Євангелії від Марка учні були дещо спантеличені. А далі він коментує: *“А Матвій це пропускає повз увагу, оскільки в його Євангелії перед нами постають учні, яким уже дана здатність розуміти сенс усього, що відбувається” (Євангеліє від Матвія с. 247).*

Відмінність між Матвієм і Марком зазначені також в Коментарях до Біблії, Харпера. Стосовно Матвія редактори пишуть: *“Замість реакції нерозуміння, як це сталось у Марка, уся команда визнає Ісуса як Сина Божого” (видання 1988 року, с.967).*

Отож, чи можемо ми дізнатись, що ж відбулось насправді? Коментуючи той самий вірш Євангелія від Матвія, дослідники Єдиного роз’яснення Біблії кажуть: *“Наявність улюбленої фрази Матвія “мала віра” наводить на думку, що він вигидав цю історію, аби обґрунтувати власні переконання (с. 627)”.*

Як вже зазначалось раніше, істинне вчення проливає світло на деякі хибні погляди і показує, що Ісус не називав себе Сином Бога. І жоден з його справжніх учнів не присвоював йому і, тим більше, не звертався до нього так.

Розділ 5

Яке значення несе в собі звання “Батько” в Євангелії від Матвія?

Щойно, у четвертому розділі, ми побачили, що надати Ісусу титул “син Бога” було власним бажанням Матвія, у той час, як у Марка і Луки цього просто немає.

Давайте розглянемо ще один приклад.

Якось Ісус запитав своїх учнів про те, хто він є. Відповідь Петра занотована в Євангелії від Марка (8:29): *“У відповідь Петро промовив: «Ти — Христос». А у Матвія (16:16): «Ти — Христос, Син живого Бога».*

Одразу ж помітно, що Матвій дописав фразу “Син живого Бога” до заяв Петра. Ще одним способом назвати Ісуса “Сином Бога” було назвати Всевишнього “Батьком”. В Євангеліях можна простежити, що звання Батько додали до Біблії у декількох місцях, де воно абсолютно не має логічного завершення. Матвій мав сміливість не тільки назвати Ісуса Сином Бога, а й присвоїти Всевишньому батьківство.

“...Однак жоден з них не впаде на землю без відома вашого Батька” (Матвія 10:29). Тут Ісус назвав Бога “ваш Батько”. У Луки також є таке саме висловлювання, однак зі значною різницею, адже Бог названий Богом: *“Однак Бог жодного з них не забуває” (12:6).*

І ще один схожий випадок зустрічається у Матвія (10:32-33), де слова Ісуса цитуються так: *“Хто визнає мене перед людьми, того визнаю і я перед моїм небесним Батьком. А*

хто зрікається мене перед людьми, того і я зречуся перед моїм небесним Батьком". Висловлювання зі схожим смислом повідомляється і в Євангелії від Луки, але там немає звання "Батько". Знову ж-таки, Матвій перекрутив слова Ісуса, аби переконати людей в тому, що він – Син Бога.

Ще одним прикладом є наступні слова Ісуса: *"Кожен, хто виконує волю Бога, є мені братом, і сестрою, і матір'ю"* (Марка 3:35).

Такий самий вислів передається в Євангелії від Луки: *"На це він відповів: «Моя мати і мої брати — це ті, хто слухає Боже слово і виконує його»* (8:21).

Слова у цих повідомленнях дещо відрізняються одне від одного, але зауважте, що у кожному з них Бог названий «Богом». Якщо ж ми прочитаємо висловлювання у Матвія, то там Бог названий "Батьком": *"Бо кожен, хто виконує волю мого небесного Батька, є мені братом, і сестрою, і матір'ю"* (12:50). Істинні слова Ісуса знову були перекручені, адже автор переслідував певну мету: довести, що Ісус – Син Бога.

У нас немає можливості розглянути Євангеліє від Іоанна, але у окремому випуску ми, з допомогою Всевишнього, покажемо, що воно зазнало ще більших змін.

У наступному розділі ми дізнаємось про те, що учні Ісуса сприймали його як Месію і пророка Всевишнього, а не як сина Його.

Розділ 6

Чи вірили учні Ісуса у те, що він був слугою Бога?

Книга Діянй Апостолів – важлива частина доказів на цю тему. Вона детально описує діяльність апостолів в період протягом 30 років після того, як Ісус вознісся. Значну роль відіграє знання про істинні відгуки учнів і про те, як вони звертались до Ісуса.

Досить часто учні згадували про Ісуса як про служителя Бога, а не як Його Сина. Наприклад, Петро говорив: *“Бог Авраама, Ісаака і Якова, Бог наших прабатьків, прославив свого Слугу, Ісуса”* (Діяння 3:13). Пізніше він сказав: *“Коли Бог призначив свого Слугу, він послав його найперше до вас”* (Діяння 3:26), звання «слуга» стосується Ісуса.

Не лише Петро, але й уся громада віруючих сприймала Ісуса як слугу Бога. Коли вони всі разом підвищили свої голоса у молитві до Бога, то під час свого спілкування із Всевишнім, вони згадували Ісуса: *“слуги Ісуса, якого ти помазав”* (Діяння 4:27). Справжні послідовники Месії називали його лише таким чином.

Деякі люди схиляються до помилкових припущень і кажуть, що учні називали Ісуса Сином Бога. Суперечливі переклади стали їм у нагоді і допомогли сформувати ось такі неправильні уявлення. У Біблії короля Джеймса, перекладачі називають Ісуса Сином Бога (Діяння 13:3,26) і дитям Його (Діяння 4:27). Грецьке слово *paida* вони переклали як “син” чи “дитя”. Але це ж слово має ще одне значення “служитель”, тому справжній контекст вимагає саме цього перекладу,

адже автор Діянь намагається довести, що Ісус, насправді – слуга Бога.

Перекладачі були цілком обізнані, що грецьке слово *paida* означає “служитель”. Коли це слово застосовувалось щодо Давида, то його переклали як “слуга”. Чому ж тоді Ісус не був названий так само? Якщо вони були так упевнені, що слово “син” є найточнішим перекладом, то чому Давида не назвали сином Бога? У грецькій мові, Ісус і Давид названі одним словом. Чому б не зробити те саме і в українській мові?

Деякі перекладачі визнали цю недоцільність і внесли зміни у сучасний переклад Біблії. Більш того, Нова міжнародна версія Біблії і багато інших згадують Ісуса у зазначених вище віршах як служителя. Усвідомлення того, що Ісус був слугою Всевишнього було настільки поширеним, що навіть Біблія Короля Джеймса в Євангелії від Матвія (12:18) назвала його цим титулом. Якщо розглянути Ісаю (42:1): *“Ось мій слуга, якого я підтримую, мій обранець, яким я задоволений! Дух мій зійшов на нього. І він принесе справедливість народам”*, то виявимо, що Матвій сприймав Ісуса як слугу одного істинного Бога.

Розділ 7

Чи не образили Бога автори притчі “Про злих виноградарів”?

Першим послідовникам Ісуса було зрозуміло, що він був таким самим пророком, які і всі попередні: *“Побачивши Ісусове чудо, люди почали говорити: «Це справді той Пророк, який мав прийти у світ”*. (Іоанна 6:14)

Тим не менше, автори Євангелія воліли поширити вчення про те, що Ісус вирізнявся з-поміж інших пророків і був Сином Бога. Вони навіть не усвідомлювали, що їх доктрина несправедлива щодо Всевишнього. Деякі оповідання в Євангелії говорили про Нього погано. Візьмемо, приміром, притчу про злих виноградарів, яка згадується у перших трьох Євангеліях.

Євангеліє показує, що Ісус хотів вчинити опір іудеям за те, що вони вбивали пророків і планували зробити з ним те ж саме. Тому він і розповів їм притчу, яка, без сумніву, стосувалась їх. Вона звучить наступним чином: “Один чоловік посадив виноградник, обніс його огорожею, видовбав заглибину для давильні і поставив вежу. Тоді він здав його виноградарям, а сам вирушив до іншої країни. У відповідну пору він послав до виноградарів свого раба, щоб забрати частину врожаю. Проте виноградарі схопили його, побили й відіслали ні з чим. Потім господар послав іншого раба. Але вони розбили йому голову і зганьбили його. Він послав ще одного раба, але того вони взагалі вбили. Посилав він і багатьох інших, але деяких вони побили, а деяких убили. Був у нього ще улюблений син. Його він послав останнім, кажучи: “До мого сина вони поставляться з повагою”. Але

виноградарі почали говорити між собою: “Це спадкоємець. Ходімо вб’ємо його, і спадщина буде нашою”. Тож вони схопили його, вбили й викинули з винограднику. Що ж тепер зробить власник? Прийде і вб’є тих виноградарів, а виноградник здасть іншим”. (Марка 12:1-9)

У цій притчі іудеї уособлюють злих виноградарів, слуги зображують пророків, яких Всевишній відправляв один за іншим, а власником виноградника є сам Бог. Роль сина, звичайно ж, виконує Ісус, якого Всевишній послав наостанок. Отож, Ісус зображений тут як той, хто вирізняється з-поміж інших пророків. Він не є одним зі слуг. Він – обраний і улюблений син. Можливо, саме цей виклад подій і був вигідний авторам Євангелія.

Той, хто проаналізує цю історію, з легкістю помітить, наскільки безглуздою була поведінка власника виноградника. Він відправляв слуг, одного за іншим, знаючи, що їх поб’ють або взагалі уб’ють, але, все ж таки, наражає на ту ж саму небезпеку і свого улюбленого сина. Не дивлячись на те, що у нього була можливість вплинути на ситуацію, власник не вжив абсолютно ніяких заходів, поки його сина не вбили. Власник навіть не знав, що трапиться у майбутньому. Він був настільки наївним, гадаючи, що злі слуги шанобливо поставляться до його сина. Хіба можна порівнювати настільки дурного чоловіка з Богом? На жаль, в цій притчі саме про це і йдеться. Тому у Луїзінських коментарях Нового Заповіту (Св. Марк с.309), визнано неправдоподібним той факт, що Ісус розповів цю притчу.

Ідея про те, що Бог має сина, є образливою і зневажливою щодо Нього. Говорити про Всевишнього таким чином конче неприпустимо. Не дивлячись на те, що ми любимо Ісуса, шануємо його і віримо в нього, ми не повинні називати його

сином Божим. Також негоже порівнювати плани Всевишнього з планами настільки нікчемного чоловіка, як власник виноградника.

Ісус був істиним пророком Бога – месією, який говорив правду. Але він ніколи не стверджував, що є Його сином.

Невірно розтлумачені вірші Біблії

“ Я і Батько — одне” і багато інших віршів, у більшості випадків, неправильно зрозумілі, щоб означати, що Ісус є Богом.

“Я і Батько — одне”

Іоанна 10:30 досить часто цитують в якості доказу того, що Ісус рівний Богу. Однак, коли ви прочитаєте цей вірш в межах контексту, то виявите, що повний уривок доводить протилежне. Люди відчують задоволення, коли цитують вірш сам по собі, адже він відображає слова Ісуса: “Я і Батько – одне”.

Юдеї, почувши, що Ісус підніс себе до рівня Бога, хотіли закидати його камінням. Однак, коли ви прочитаєте уривок і побачите події, що відбуваються до та після, то усвідомите, що припущення та здогадки іудеїв були помилковими. Він намагався пояснити смисл сказаного і його роз’яснення все ще присутнє в Біблії. Досить дивно, що багато хто з людей, які запевняють про свою любов до Ісуса, ігнорують його слова і продовжують допускатись ті ж самі помилки, що у свій час зробили вороги Ісуса. Ось цитата з Нової міжнародної версії Біблії: “Якось узимку, коли в Єрусалимі відзначали Свято присвячення, Ісус проходжувався в храмі Соломоновою колонадою. Юдеї зібрались навколо нього та сказали: «Скільки ще ти будеш тримати нас в непевності? Якщо ти Христос, то скажи це прямо». Ісус відповів: «Я вже вам говорив, але ви не вірите. Про мене свідчать справи, які я виконую в ім’я свого Батька. Однак ви не вірите, адже ви – не мої вівці. Мої ж вівці слухаються мого голосу; я їх знаю,

і вони йдуть за мною. Я даю їм вічне життя, і вони нізачо не загинуть. Крім того, ніхто не вирве їх із моєї руки. Ті, кого дав мені Батько, цінніші від усього іншого. І ніхто не зможе вирвати їх з руки мого Батька. Я і Батько — одне». Тоді юдеї знову взяли каміння, щоб закидати Ісуса. А він промовив до них: «Я показав вам багато добрих справ, які звелів мені робити Батько. За котре з них ви хочете побити мене камінням?» Юдеї відповіли: «Ми збираємось тебе каменувати не за добре діло, а за те, що ти зневажаєш Бога, за те, що ти – людина, а видаєш себе за Бога». Ісус же їх запитав: «Хіба у вашому Законі не написано: “Я сказав: «Ви – боги»”? Якщо Бог назвав “богами” тих, кого засуджувало його слово,— а Писання скасувати не можна, — то невже мені, тому, кого Батько освятив і послав у світ, ви говорите: “Ти зневажаєш Бога”,— лише через те, що я сказав: “Я – Божий Син?” (Іоанна 10:22-36)

Уривок, у його цілісному вигляді, чітко показує, що Ісус – не Бог. Дозвольте нам розглянути наступні моменти:

1. Невірні іудеї наполягали на тому, аби Ісус підтвердив, що дійсно є Христом, таким чином вони більше не будуть гризти свою душу у невідомості (вірш 24). Христос – титул, який згадується у Біблії, стосується людини, котра є помазаником божим і Царем Ізраїлю. Це звання, у тій самій мірі, застосовується і до інших людей: “Так кажу я, Єгова, до свого помазанця Кіра...” (Ісаї 45:1). Але іудеї очікували від Христа іншого (грецьке слово “Христос” відповідає давньоюдейському “Месія”, а також арабському слову “Масіх”). Тому вони поставили запитання Ісусу, аби переконатись, що він і є той, на кого вони очікують. Ісус відповів, що він сповіщав їх про це раніше і творив безліч чудес по волі Всевишнього, тим самим підтверджуючи, що є Христом, однак вони не увірували в нього, адже вони – не з пастви Ісуса.

Ті, кого Батько дав Ісусу – його вівці (послідовники) (вірші 27-29).

2. Справжні послідовники Ісуса ніколи не будуть приречені на смерть, адже він дарує їм вічне життя. Згідно Євангелія від Іоанна (17:3), вічне життя означає віру в те, що Батько – єдиний істинний Бог, а Ісус – помазаник і посланець Його: “Адже ти дав йому владу над усіма людьми, аби він дав вічне життя всім тим, кого ти йому дав” (Іоанна 17:2). Слова, сказані Ісусом, означають вічне життя кожному, хто вірить у нього. Ось чому у цьому ж Євангелії слова Петра цитуються від імені усіх учнів Ісуса: “Симон Петро відповів: «Господи, до кого ми підемо? У тебе – слова вічного життя. Ми повірили і переконались, що ти — Божий Святий» (Іоанна 6:68-69). Вони вірили, що Ісус був не Богом, а – Святим Божим, якого відправив Всевишній. Good News Bible освітлює цей вірш більш ясно: “У тебе – слова вічного життя. Тепер ми віримо і знаємо, що ти – Святий, який прийшов від Бога”. (Іоанна 6:68-69)

3. “...Я даю їм вічне життя, і вони нізащо не загинуть. Крім того, ніхто не вирве їх з моєї руки. Ті, кого дав мені Батько, цінніші від усього іншого. І ніхто не зможе вирвати їх з руки мого Батька” (Іоанна 10:28-29). Оскільки Батько довірив Ісусу його учнів, ніхто не зможе викрасти їх з його рук так само, як не зможуть вони викрасти їх з рук Батька. Коли Ісус сказав, що він і Батько – одне, малось на увазі, що Батько допомагає довести справу до кінця. Щойно Ісус намагається врятувати своїх учнів від зла ворогів, Батько завжди піклується про те, аби ніхто не звернув із прямого шляху, за виключенням тих, хто зраджує його.

4. Ісус сказав, що Батько – вище за все (Іоанна 10:29), у тому числі і за нього самого. Кожен, хто в цьому сумнівається, нехай прочитає (Іоанна 14:28), де Ісус заявляє “...оскільки Батько більший від мене”. Незважаючи на це ясне свідчення, більшість, яка вважає себе послідовниками Ісуса, завзято продовжують твердити, що Ісус рівний Богу. Тож кому ми насправді повинні вірити: Ісусу чи тим, хто видає себе за його послідовників? Справжні учні Ісуса вирізняються тим, що дотримуються лише його слів. Ось до чого закликав своїх учнів наставник: “Тоді Ісус звернувся до юдеїв, які йому повірили: «Якщо ви перебуваєте в моєму слові, то ви справді мої учні. Ви пізнаєте правду і правда зробить вас вільними». (Іоанна 8:31-32)

5. Коли Ісус сказав: “Я і Батько – одне”, - іудеї підняли каміння, щоб побити його. Він не міг збагнути їх поведінку, адже нічого негожого з його вуст не пролунало. Тому Ісус і запитав іудеїв, що спонукало їх на такі вчинки? Вони відповіли, що він, будучи звичайною людиною, вдає із себе Бога. Але з уривку, наведеного вище, абсолютно очевидно, що він не мав це на увазі. Ісус лише засвідчив, що є Христом. Де хоча б одного разу прозвучала фраза, що він – Бог? Іудеї навмисно спотворили фразу і присвоїли Ісусу слова, які згодом почнуть використовувати в якості неправдивого доказу проти нього, аби мати хоча б якесь виправдання вбити його.

6. Ісус визнає слова: “Я – Син Бога”. Однак вони не несуть в собі ніякого потаємного сенсу, окрім того, що Він створив його і відправив у цей світ. Зміст цих

слів полягає у тому, що Бог обрав його для місії, виділивши його з-поміж інших. В арабській мові це звання звучить як *Мустафа* (обранець). Усі Божі пророки також гідні цього титулу. А сам факт, що Бог відправив його у цей світ означає, що він – Його посланець. Він прийшов на цю землю із посланням від Всевишнього. Безперечно, Бог, надіславши Ісуса, не є його втіленням.

7. Ісус намагався пояснити іудеям, що перш, ніж невірною тлумачити слова, нібито він видає себе за Бога, їм варто врахувати, що деяких людей було названо “богами” у Біблії, але вони не стали чинити опір цим фразам. Тому їм не варто було приймати хибні поспішні рішення, не давши Ісусу можливості все пояснити. Для того, аби мати повне уявлення і розуміння сказаного Ісусом, дозвольте нам послатись на уривок із Біблії, на який він звертав увагу іудеїв: “Я сказав: “Ви – боги, всі ви – сини Всевишнього. Але помрете ви, як звичайні люди, упадете, як і всі князі!” (Псалми 82: 6-7)

В Псалмах показано, що Бог пошанував деяких людей, назвавши їх богами. Але, в дійсності, вони не є богами. Це лише метафора, використана в Біблії. Ісус нагадав іудеям про це для того, щоб вони сприймали подібні слова в алегоричному сенсі, який носить образний смисл. Більш того, Ісус неодноразово пояснював, що є сином Божим. Якщо хтось може бути названий “богами”, то він не бачить нічого осудливого в тому, щоб зватись сином Його. Це означає, що Всевишній обрав його і відправив з посланням до людей.

Істинний сенс цього вірша полягає в тому, що Ісус – не Бог. Він – Його обранець і посланець. І коли Ісус називає себе “сином Божим”, він не вкладає нічого потаємного у ці слова.

Не дивлячись на детальний аналіз уривку, наведеного вище, деякі будуть продовжувати дотримуватись традицій і заперечувати роз'яснення Ісуса, наведені у 34-36 віршах. Вони все одно вириватимуть з контексту 30 вірш і надаватимуть йому неправильного значення, яке відхилив сам Ісус. Така гордовитість і помилкове уявлення ведуть на хибний шлях, який ми бачимо сьогодні.

Навіть якщо 30 вірш використовують окремо, аби змінити його істинний сенс, все одно це жодним чином не вирішує проблему. А навпаки провокує виникнення безлічі питань. Ісус не може бути таким, як Батько, оскільки Всевишній – більший від нього самого (Іоанна 14:28). Бога ніхто ніколи не бачив, а Ісуса бачили (1 Іоанна 14:12). Кожному варто зануритись в істинне вчення, тоді ви дізнаєтесь правду, яка звільнить вас: “Тоді Ісус звернувся до юдеїв, які йому повірили: “Якщо ви перебуваєте в моєму слові, то ви, справді, мої учні. Ви пізнаєте правду і правда зробить вас вільними” (Іоанна 8:31-32). Це найкраще рішення з усіх можливих.

“...я був ще до того, як з'явився Авраам”

Іоанна 8:58 – один з найбільш неправильно вживаних віршів Біблії, оскільки Ісус заявив: “...я був ще до того, як з'явився Авраам”. У цьому вірші простежується подвійний смисл: один – недоцільний, а інший – неправдоподібний. Перший смисл полягає в тому, що Ісус існував ще до Авраама, тобто був завжди. Саме це упередження люди вкладають у зміст тексту. Але існування “до Авраама” ще не означає “вічно”. Мелхісідек зображений у Біблії як той, хто також існував ще до появи Авраама (Євреям 7:3). Але, хіба ж це значить, що

він – Бог? Цілком зрозуміло, що творіння не може бути Богом.

Фальшивий висновок полягає в тому, що Ісус фразою “...я був ще до того” поширював ім’я Бога, яке Він повідомив Мойсею у Виході (3:14-15).

На цьому моменті Біблії повідомляє нам три різні версії, як Мойсей називав Бога, і всі вони протиречать одна одній. Найвірнішим є твердження, що ім’ям Бога, все ж, було Єгова. Порівняйте три варіанти, наведені нижче:

1. У версії Ягвіста (припустимий автор джерела Біблії) не згадують про ім’я Всевишнього, яке люди дізнались через одкровення. Автори ягвістського тексту стверджують, що ім’я Єгова було і так відомим серед ізраїльтян. Адже воно існувало ще з часів Еноса, внука Адама: “У Сифа також народився син, і він назвав його Еношем. Саме в той час люди почали кликати ім’я Єгови”. (Буття 4:26)
2. Священицька версія навпаки цей факт заперечує і стверджує, що ім’я Бога ніхто раніше не знав. Всевишній заповів Мойсею: “Тож скажи ізраїльтянам: “Я — Єгова...” (Вихід 6:6). І тільки після цього Мойсей сповістив їх про ім’я Його.
3. За версією Елохіста ім’я Бога носить наступний характер: “Скажи ізраїльтянам так: “Я Стану послав мене до вас” (Вихід 3:15). З цього випливає, що ім’я Бога – “Я Стану”.

Якщо Бог насправді сповістив, що ім’я Його – “Я Стану” (як про це сказано у Виході 3:15), то це ще не доводить, що Ісус застосовував його до себе. Адже він ніколи не говорив, що ім’я його – “Я Стану”.

Насправді ці слова звучать так: “...перш, ніж з’явився Авраам, я вже був” (Іоанна 8:58). Якщо “Я Стану” – ім’я Ісуса, тоді ми б з легкістю змогли підставити його у вірш, наведений вище.

Він звучав би наступним чином: “...перш, ніж з’явився Авраам, Ісус”. Як ви самі бачите, у цьому вірші відсутня будь-яка логіка, оскільки уявлення про те, що Ісус назвав себе “Я Стану” у цьому вірші відсутні, це лише чиєсь особисте розуміння і тлумачення, внесене до тексту. Зауважте, що у Виході 3:15 ми без жодних труднощів можемо замінити “Я Стану” на ім’я “Бог” чи “Єгова”, наприклад: “Бог послав мене до вас”. (Вихід 3:15)

Ще один момент, на який варто звернути увагу, полягає в тому, що автор четвертого Євангелія ніколи не вірив, що Ісус є Богом. Це ще раз доводить, що Ісус не заявляв про свою божественність. Якби Ісус був Богом, то хіба автор четвертого Євангелія не згадав би про цю “важливу догму”? Він, натомість, вірить у Батька як істинного і єдиного Бога, а Ісус – Месія і посланець Господа: “А мати вічне життя означає добре знати тебе, єдиного правдивого Бога, і посланого тобою Ісуса Христа” Іоанна 17:3).

Більш того, розбіжності, притаманні грецькій версії Біблії, більше не існують в англійських версіях. У грецькій септуагінтській версії Старого Заповіту фраза “Я Стану” перекладена як “ho po”. Якби автор четвертого Євангелія хотів показати читачам, що Ісус повторював фразу, він би не сумніваючись процитував слова Ісуса наступним чином: “Перш, ніж з’явився Авраам, ho po уже був”. Але він не зробив цього. Натомість слова, наведені автором, носять такий сенс: “Перш, ніж був Авраам, ego eimi уже був”. Тоді читачі грецького рукопису мали б помітити, що заяви Ісуса в

Іоанна 8:58 відрізняються від тверджень Бога, які містяться у Виході 3:15. Саме це мав на увазі автор четвертого Євангелія.

Пешитська версія Біблії, перекладена на сирійську мову, вважається однією з найдавніших. У ній Іоанна 8:58 звучить так: “Перш, ніж Авраам був, я був”. Чи була вона спотворена? Як ми можемо дізнатись? Нам залишається лише припускати, що це і є той достеменний вислів, а ті, хто ґрунтують свої докази на загальноприйнятих тлумаченнях, у День Суду будуть розчаровані. Хіба не простіше дотримуватись більш ясної та нехитромудрої версії Біблії, у якій Ісус чітко показує різницю між ним та Богом? Візьмем, наприклад, вірш, у якому Ісус звертається до своїх завидників: “Ви ж намагаєтесь мене вбити, хоча я розповів вам правду, яку почув від Бога. Авраам такого не робив”. (Іоанна 8:40)

То хто ж Ісус насправді? Людина, яка передавала істину, почуту від Бога. Іншими словами, він був Його посланцем. Коли настільки очевидні і прості слова звучать із вуст Ісуса, навіщо сперечатися з уривками, які не настільки прозорі, і намагатись їх спотворити настільки, поки вони не стануть означати протилежне словам Ісуса? Кожен, хто намагається переконати самого себе у тому, що Ісус – Бог, нехай ознайомиться з очевидними доказами і лише на їх основі робить висновки.

Але Біблія тільки тим і займається, що вказує, що Ісус – не бог, а слуга Його: “Ось мій слуга, якого я вибрав, мій любий, яким я задоволений! Я дам йому свій дух, і він роз’яснить народам, що таке справедливість”. (Матвія 12:18)

В Євангелії від Іоанна, Ісус запевняє, що він – син людський. І кожна людина, обізнана у Біблії, розуміє, що син людський не може бути Богом.

Біблія стверджує, що Бог – не людина і не син людський. “То як смертна людина може бути праведною перед Богом і народжений жінкою — невинним? Таж навіть місяць не яскравий для нього, і зорі не чисті в його очах, тим більше смертна людина — той хробак, син людський — той черв’як!» (Йова 25:4-6)

«Молода жінка завагітніє, народить сина...»

Ісаїя 7:14 один з найбільш неправильно роз’яснених віршів з Біблії. Його неправильний переклад звучить так: “дівчина завагітніє, народить сина і дасть йому ім’я Еммануїл”. Слово Еммануїл означає “Господь з нами”. Тільки через те, що Матвій приписує це пророкування Ісусу, дехто помилково вважає, що воно доводить його Божественність.

По-перше, Матвій ніколи не мав наміру зобразити Ісуса як Бога. Віра в божественність Ісуса сформувалась набагато пізніше, після того, як було записано Євангеліє від Матвія. Воно всюди підтверджує, що Ісус був рабом Божим: “Ось мій слуга, якого я вибрав, мій любий, яким я задоволений! Я дам йому свій дух і він роз’яснить народам, що таке справедливість”. (Матвія 12:18)

По-друге, ім’я, що належить людині, зовсім не доводить її Божественність. Наприклад, Ілля означає “мій Бог”. Хіба це говорить про те, що Ілля – Бог? Аж ніяк ні. Так само й ім’я Еммануїл не значить, що Ісус – це “Господь з нами”. Те ж саме стосується ім’я Еліуй, яке перекладається як “Бог мій Він”: “У гористому краї Єфрема, в Раматаїм-Цофімі, жив чоловік, на ім’я Елкана. Був він єфремівцем”. (1 Самуїла 1:1)

По-третє, не дивлячись на те, що передвістя стосувалось безпосередньо Ісуса, в Євангелії від Матвія (1:23):

“Незаймана дівчина завагітніє, народить сина, і йому дадуть ім’я Еммануїл, що в перекладі означає “з нами Бог”, пророцтво в Ісаї (7:14) стосується дитяти, яке народилося за життя пророка Ісаї. Його нарекли Еммануїл, що означає “з нами Бог”. Ця дитина стала знаменням, яке Бог дав королю Ахазу. Смысл цього полягає в тому, що Господь допоможе королю та його людям. Всевишній, у сьомому розділі, пообіцяв, що перш, ніж хлопчик навчиться розрізняти між добром і злом, його вороги зазнають поразки, з Божої допомоги. Вам варто прочитати розділ повністю, аби досягнути і повністю уявити події.

Не можна виривати вірш із контексту і надавати йому найрізноманітніших значень. Насправді, цей хлопчик уже народився і Бог нарід його Еммануїл. Адаже якби королю Ахазу довелось чекати 700 років, поки народиться Ісус, для того, щоб допомога Божа прийшла, він та його люди померли б ще задовго до цього. То ж у чому полягав сенс цієї обітниці? Обіцянка виконалась своєчасно. Пророкування стосувалось не Ісуса, який мав народитись через сотні років, а немовляти, яке з’явилося на світ під час правління короля Ахаза.

І ще один момент, вартий уваги, стосується того, що немовля у перші роки свого життя не зможе розрізняти між добром і злом. Ті, хто стверджує, що Ісус і є тим немовлям, не мають жодного права спотворювати смысл слів і говорити, що він є Богом. Не існує і не може існувати часу, коли Бог не зміг би відрізнити добро від зла.

Матвій припустився помилки, застосувавши це пророцтво на Ісуса, адже його народила цнотлива дівчина. А в тексті розповідається про дівчину, яка дарує життя. Матвій керувався текстом Септуагінти (збірник перекладів Старого Заповіту), де в Ісаї 7:14, використовується грецьке слово

“*parthenos*”, що означає “*diva*”. Але книга Ісаї первісно була записана давньоєврейською мовою. І для того, аби розтлумачити істинне значення Ісаї, варто зазирнути в оригінал, а не посылатися лише на переклад. Давньоєврейський манускрипт замість слова “дівачина” використовує “*almah*”, що означає “молоду дівчину, яка досягнула шлюбного віку”. Якщо автор Ісаї мав на увазі “діву”, то йому треба було використати давньоєврейське слово “*bethulah*”. Але він не скористався цим словом. Саме тому у перевірній стандартній версії Біблії (в багатьох інших версіях), замість “дівачина” ви прочитаєте “молода дівчина”.

Ісуса ж народила цнотлива дівчина. І Біблія, і Коран містять ясні докази цього. Але у сьомому розділі Ісах (вірш 14) мова йде не про незаймане народження, і це взагалі жодним чином не стосується Ісуса. Адже він ніколи не був названий Еммануїлом у Біблії. Ангел сповістив про його ім'я: “Ті завагітнієш, народиш сина і даси йому ім'я Ісус”. (луки 1:31)

“Хто бачив мене, той бачив і Батька”

Іоанна 14:19 цитує слова Ісуса (мир йому) так: “Хто бачив мене, той бачив і Батька”. Досить часто цей вірш також неправильно тлумачать і припускають, що Ісус – Бог. Але він досить розбірливо пояснив, що Господа ніхто ніколи не бачив: “Ви ж ані голосу його ніколи не чули, ані образу його не бачили” (Іоанна 5:37). Ті, хто стверджує протилежне, упадають в очевидну суперечність зі словами Ісуса. Якщо він насправді був Богом, то чому ж Ісус запевняв людей, що вони ніколи не бачили Бога? І чому тоді автор 1 послання Іоанна через сімдесят років після того, як Ісус здійнявся на небеса, стверджував, що ніхто не бачив Бога: “Бога ніхто ніколи не

бачив” (1 Іоанна 4:12), знаючи, що величезна кількість людей бачила Ісуса на власні очі? Зміст Іоанна 14:9 полягає не в тому, що Ісус – Бог, а в тому, що, пізнаючи Месію, людина зможе дізнатись про Бога, адже він проповідує про Нього. Це значення підтверджується Іоанном 1:18, де сказано про те, що ніхто ніколи не бачив Бога, але Ісус дарував людям знання про Нього. У цьому ж розділі (17:3) Ісус заявляє, що під вічним життям розуміється знання про Батька як єдиного істинного Бога, якому поклоняється Ісус, і він – Месія, відправлений Господом.

“Він був виявлений у тілі»

Перше послання Тимофія досить часто наводять в якості прикладу аби довести, що: “Він був виявлений у тілі” (3:16). Це ми бачимо у більш пізньому рукописі Біблії. Ранні ж, більш достовірні манускрипти, особливо Синайський і Ватиканський кодекси Біблії зі всією прозорістю посилаються на Ісуса. Ця частина тексту не засвідчує того, що Ісус є Богом. Вона, скоріше, відображає доктрину Павла про те, що Ісус перш, ніж з’явитись у тілі, був проміжним еством: нижчим від Бога і вищим за людину: “Але хоча, щоб ви знали: кожному чоловікові голова — Христос, жінці голова — чоловік, а голова Христові — Бог”, - пише Павло у першому посланні до Коринфян (11:3).

“Могутній бог, Вічний батько”

Ісаїя 9:6 розповідає про немовля, якому дадуть ім’я “Чудовий порада, Могутній бог, Вічний батько, Князь миру”. Часто нам кажуть, що це пророкування належить Ісусу, яке й доводить, що він є Богом. Однак кожна чесна людина не

може ігнорувати проблему, якою є це передвістя. Якщо сприймати слова у буквальному смислі, тоді Ісус є “Вічним Батьком”. Але як ми вже знаємо, він ніколи не проповідував такого у своєму вченні. Згідно Матвія, Ісус, перебуваючи на землі, заявив: “І нікого на землі не називайте батьком, бо одного маєте Батька — небесного” (Матвія 23:9).

Тому, якщо Ісус не був “Вічним батьком”, то він також не може бути і “Могутнім Батьком”. Навіть якщо сприймати цей уривок у прямому сенсі, то він, в будь-якому випадку, впадає в протиріччя із істинним вченням Ісуса.

Чи був Ісус досконалим Богом і людиною одночасно?

Згідно традиційного вчення, Ісус був досконалим Богом і досконалою людиною одночасно. Цей догмат, згідно Афанасіївському символу віри, якого дотримується більшість християн, складає невід'ємну частину спасіння. Сучасні християнські богослови заперечують цю ідею не лише тому, що її важко зрозуміти, а й тому, що вона не підлягає здоровому глузду і раціональному поясненню. Неможливо сформулювати чи викласти цю доктрину так, щоб у ній не знайшлося похибок. Цілком неприпустимо ввжати, що Ісус був досконалим Богом та людиною одночасно, інакше це означало б, що він одночасно мав начало і був бескінечним, грішним і безгрішним. А цього просто не може бути.

Те що, відкидає Символ віри, також є досить суттєвим. Справа в тому, що Символ віри сформувався в якості запобіжної міри на вимоги різноманітних угруповань християн, який містить у собі пункти, що заперечують їх релігійні переконання. Нікейський єпископ відхилив вчення послідовників Арія, які було твердо переконані в тому, що Ісус не був Богом, і встановив, що Месія, навпаки, був абсолютним Богом. За наказом єпископа Константинопольського переконання аполлінаріїв були змінені, які вірили, що Ісус був Богом, а не людиною. Церковна рада постановила, що він був людиною у повній мірі.

Потім було несторіанство. Це вчення виникло тоді, коли Нестор спростував догмат про те, що Марія є “матір’ю Бога”. Він вважав, що Марія була матір’ю лише Ісуса-людини. Під

цією фразою малось на увазі, що існувало два Христа: один – богоподібний, а інший – людський. Проти Нестора виступив єпископ Ефеський, який постановив, що два єства Ісуса не можуть бути відділеними одне від одного. Всі діяння, які він звершував, відображали його божественність і людськість. Так само, що б не відбувалось з Ісусом, воно неодмінно впливало на дві його природи – людську та божественну. Виходячи з вищесказаного, Марія дарувала життя двом іпостасям, тому вони обидві померли на хресті.

Халкідонський собор був скликаний у 451 році. На ньому віросповідання набуло певного “завершального штриху” і Афанасіївський символ віри був оголошений офіційним церковним вченням.

Більшість християн не усвідомлюють про потаємний сенс Символу віри. Їх різне сприйняття Ісуса впадає у протиріччя із церковним вченням. Ця тенденція виникла через догмати Символу віри, які людський розум не здатний осягнути і осмислити. Людина може тільки повторювати ці слова, але вона не розуміє сенс згаданої віри. Тим не менш, багато хто вимовляє ці формули віросповідання, але душа їх тягнеться до тверджень про Ісуса, які менше за все підвладні випробуванням інтелекту, незважаючи на те, що такі тверджень були оголошені церквою як еретичні.

Канонічні догмати є неможливими з точки зору логічних засад. Х'юстон Сміт, дослідник порівняльного релігієзнавства, підкреслює: “Якби Символ віри стверджував, що Ісус мав частково божественне начало і частково людське, то це підлягало хоча б якомусь логічному поясненню. Але саме це, у чітко вираженій формі, заперечується догматами. Християни-ортодокси переконані в тому, що Ісусу властиві всі людські якості, а не лише їх частина. Він повинен бути людиною у повній мірі. У той

самий час, йому присутні всі божественні якості і він є повністю Богом. Це неможливо з точки зору однієї простої причини, адже для того, щоб повністю володіти божественними якостями, потрібно звільнитись від людських обмежень. Якщо ж йому властиві лише людські обмеження, тоді він – не Бог. Однак Символ віри стверджує, що Ісусу властиві людські обмеженості. Як він може бути Богом?” Х’юстон Сміт називає це відвертим протиріччям.

У своїй книзі “Світові релігії” він пише: “Можна почати з доктрини боговтілення, якій знадобилось декілька століть, аби “здобути своє місце під сонцем”. Ця ідея говорить, що Бог-Христос прийняв людську подобу, тобто в ньому поєднались два цілком довершених ества – істинне божественне та істинне людське. Але, при цьому, кожен повною мірою був і людиною, і Богом. Сказати, що такі твердження є парадоксальними це ще м’яко, адже це більше схоже на нісенітницю. Якби доктрина хоча б дотримувалась того, що Ісус був напівбогом і напівлюдиною, або ж у ньому виявлялись божественні якості в одних аспектах, а людські – в інших, то наш розум міг би прийняти це”. (“Світові релігії”, с.340)

Якби почали стверджувати, що Ісус володів частиною божественної і частиною людської природи, то це стало б неможливим не лише з точки зору логіки, а й з точки зору Біблії. Ніде у Писанні не вказано, що Ісусу були властиві хоча б якісь Божественні атрибути. Більше того, якби божественні якості були властиві Ісусу лише частково, то він аж ніяк не міг бути Єдиним Істинним Богом, згідно Старого та Нового Заповіту. Адже Бог – абсолютно, а не частково Всемогутній. Він – Усезнаючий у найрізноманітніших проявах, а не лише певною мірою.

Християнин Рендольф Росс у своїй книзі “Загальні принципи християнства” викриває загальноприйняті переконання: “Не тому, що їх важко зрозуміти, – стверджує він – а тому, що їх неможливо доцільно сформулювати”. “Ці погляди обурливі і неприпустимі” – стверджує Росс. Його аргументи настільки переконливі, що мені не лишається нічого, окрім як повторити їх. Обмежений – той, хто потерпає від браку знань, схильний помилятися, неідеальний – ось, що означає бути людиною. Натомість Всевишньому властиві протилежні якості: Він – безмежний, усезнаючий, не схильний помилятися, досконалий. Ти не можеш одночасно володіти цими двома сторонами. Не можна стверджувати, що одна людина може бути і тим, і іншим. Вона або та, або якась інша.

Немає жодних протиріч

Росс дає бездоганну відповідь тим, хто стверджує, що все це парадокс. Перш за все варто розібратись, що означає парадокс. Під парадоксом розуміють висловлювання, яке має певні розбіжності із загальноприйнятою думкою і здається нелогічним, частіше через поверхневе розуміння. З іншої сторони, деякі віроповчальні викладення іноді здаються істинними, однак, логічність видає їх фальшивість. Росс наводить докази, які проливають світло на це питання без зайвих слів:

“Ох!” – скажуть деякі. Це дуже важливий момент, тому зверніть на нього особливу увагу: парадокс це щось неможливе, надзвичайне, але наперед відоме. Так, було б вельми нелогічно, якби деякі вчені провели дослідження і дійшли висновку, що за законами фізики, джміль не повинен

літати. Але, не дивлячись на велику кількість протиріч та очевидних неможливостей, він все одно літає.

Те ж стосується і окремої людини, якій властиві досконалість і недовершеність одночасно: комусь це буде здаватись правдивим, але ця неможливість цілком очевидна. Це є нездійсненим не тільки з точки зору розуміння законів природи, які порушуються (приклад з джмелем), а й з точки зору принципів логічності, на яких ґрунтується наш потік думок (с.82)”.

Дозвольте мені більш детально пояснити це питання. Теоретичні дослідження людей та результати спостережень можуть виявитись хибними. І це – саме той випадок з вченим, який дослідив, що за законами фізики джмелі не можуть літати. Тріщиною його експерименту стала певна зарозумілість у тому, що людське сприйняття законів природи завжди вдосконалюється. Нові знання оголошують попередні неправильними, помилковими. Але закони логічних речей завжди різні. Те, що ми називаємо правдивим згідно визначення, залишається таким доти, поки ми не почнемо розглядати, переоцінювати, вкладати новий зміст у речі. Наприклад, $2+2=4$. Це рівняння завжди буде істинним. Існує лише один шлях, згідно якого ми можемо оголосити цей приклад хибним, і полягає він у нашому рішенні змінити значення складових елементів.

Згідно визначення, жодна річ не може протирічити сама собі. Також дві субстанції, яким властиві різні якості, не мають між собою нічого спільного. Наявність однієї з цих властивостей має на увазі відсутність іншої. Ісус був у повній мірі або тим, або іншим. Він, за логікою речей, не може бути двома субстанціями одночасно. Росс навів дуже яскравий приклад стосовно цього: “Стверджувати, що хтось досконалий і недосконалий одночасно, це ніби запевняти, що

ти бачив квадратне коло. А це є неможливим. Ти ж не почнеш заперечувати, що коло, насправді, не колоподібної форми і наполягати на тому, що таку форму має квадрат? Це вже не парадокс, це, скоріш за все, нонсенс. Навіть якщо в уяві воно має право на існування (с.82)”.

Складність полягає не в тому, щоб вірити усьому, що проголошує Символ віри, а в тому, що, насправді, він нічого конкретного не говорить. Коли нам кажуть про дві протилежності, у що нам вірити? Росс дав на це влучну відповідь: “Говорити, що хтось досконалий і недосконалий одночасно, те ж саме, що стверджувати, що “Х” і “не Х” можуть бути істинними одночасно. Таким чином, слова втрачають будь-який сенс та логік. В обох випадках ми говоримо про абсурд, який не несе жодного смислу (с.82)”.

Православні запевняють, що Ісус був неідеальний з точки зору людської природи, але досконалим з точки зору його божественної природи. Проблема такої позиції полягає в тому, що вона допускає існування двох особистостей, які оволоділи тілом Ісуса: одна досконала, а інша недовершена. Але для цього людині знадобилось би два розуми, дві волі і два характери.

Але традиційна церква не бере до уваги цей необхідний і важливий висновок і продовжує наполягати на тому, що Ісус – це не дві різні особистості, а одна. Так от, людина має бути кимось одним із двох: досконалою чи ні, безгрішною чи навпаки, усезнаючою чи з обмеженими знаннями. Не можна стверджувати, що дві природи можуть існувати в одній особистості. Християни переконані, що стоячи обличчям до смерті на хресті, Ісус зустрічав її з людською надією на те, що він воскресне третього дня, або ж він йшов на смерть з абсолютною упевненістю у тому, що він воскресне. Якщо він виявляв віру, властиву людині, у те, що Господь Всемогутній

і Він піднесе Ісуса до Себе, тоді він не був Богом. Якщо ж припустити, що він постав перед смертю з безпомилковою божественною упевненістю в тому, що він воскресне, тоді він не підлягав реальній небезпеці померти. Якщо його божественна природа знала, що він воскресне, але сам Ісус про це не знав, тоді ця божественність йому не належала. Якби божественна природа володіла пізнаннями, яких він був позбавлений, то ми знову повертаємось до того, що це – дві абсолютно різні особистості.

Якщо ознайомитись із діяннями Ісуса, описаними в Біблії, то виявиться ще складнішим розібратись у тому, хто їх звершував: божество, людина чи вони разом вчиняли діяння. Давайте розглянемо випадок, коли Ісус проклинає інжирне дерево. Це повідомлення передається від Марка:

“Наступного дня, коли вони вийшли з Віфанії, Ісус зголоднів. Побачивши здалека фігове дерево, вкрите листям, він підійшов, щоб подивитись, чи є на ньому плоди, але не знайшов нічого, крім листя, бо це не була пора для фіг. Тож Ісус сказав: «Нехай ніхто ніколи більше не їсть твоїх плодів» (11:12-14). У результаті цього, воно засохло до самого коріння. Через це деякі речі стають очевидними:

1. Ісус не знав, що на дереві не було фруктів, доки не підійшов ближче і не побачив, що окрім листя там нічого немає.
2. Побачивши листя на відстані, він сподівався знайти на дереві фрукти.
3. Був ще не сезон інжиру, тому на дереві не виявилось плодів. У замітках від Марка стає абсолютно очевидно, що дерево було плодовитим. Якби воно не

було ворожайним, коментар Марка про сезон фруктів був би безглуздим та недоцільним.

4. Ісус не знав про те, що сезон інжиру ще не настав. Інакше він би не сподівався, що дерево буде наповнене фруктами, і не прокляв би його через те, що на ньому їх не виявилось.
5. Усе почалося з того, що Ісус відчув голод.

Тепер стає зрозумілим, що людська природа Ісуса відчула голод і не знала, що ще не настав час для інжиру, тому припустився помилки, коли сподівався, що плоди на дереві є. Однак, його божественна природа мала б знати про це, і Ісус не йшов би до дерева, щоб виявити відсутність фруктів; його не повинен був охопити голод. Що ж стосується прокляття дерева, то це важко зрозуміти тим, хто відстоює божественність Ісуса: як вони стверджують, чудеса звершувались його божественною природою. Добре, тоді божественний Ісус прокляв дерево. Але навіщо? Для чого знищувати дерево, яке згідно приміткам Марка, було ворожайним? Щойно б настав сезон, воно б дарувало плоди і інші змогли б ласувати ними. А причина полягала в тому, що Ісус-людина припустився помилки. Тоді чому його божественна природа допустила звершення цієї помилки і вчинила так само? Хіба людський розум заправляє божественною природою? Насправді, всі ці здогадки не мають жодних пояснень, біблійний текст ніде не згадує про подвійну природу Ісуса. Ті, хто впадає в протиріччя з Писанням, наполягаючи на тому, що Ісусу були повною мірою властиві божественні і людські якості, марнують час у домислах.

Хтось скаже, що все це можливо з волі Всевишнього, а словам ми надаємо свого значення з різними відтінками. Це правда. Все можливо по волі Бога. Ми також віримо в це. Якщо ви скажете мені, що Господь робить те-то й те-то, я не буду стверджувати, що це неможливо. Але коли ви починаєте переконувати: “Бог зробив, але, у той самий час, і не зробив” або “Це Він, але й не Він”, тоді я сміливо можу заявити, що ваші висловлювання позбавлені будь-якого здорового глузду. Стверджувати, що Ісус є абсолютним Богом і людиною – ніщо інакше, як два очевидних протиріччя. Тому, зауважу ще раз: “Це неможливо!”

Отже, єдине чого ми хочемо, це почути змістовне наповнення усіх цих тверджень. Якщо Ви вважаєте, що ці слова несуть більш глибокий сенс або ж щось інше, коли застосовуються щодо Бога, я не буду з Вами сперечатись. Але я хочу знати: який сенс Ви вкладаєте в ці слова, коли використовуєте їх? Росс пояснює:

“Якщо Ви бажаєте надати нового значення деяким з цих слів, це чудово, але за умови, що ви зможете їх пояснити. Однак, як показує притика, одні не можуть дати конкретного тлумачення цих нових значень, інші не зовсім упевнені, чи вони взагалі підходять одне одному за змістом. Це лише спроби ухилитись від логічних аргументів. Якщо Ви не знаєте сенсу слів, які використовуються щодо Ісуса, тоді ви просто кажете: “Ісус це – X” і “Ісус це – Y”, де X та Y – невідомі величини. Це те саме, що казати “все і нічого” (с.83).

В результаті цієї плутанини багато християн повертаються до ідеї, що Ісусу були властиві дві окремі природи. Іноді він вчиняє як людина, а іноді – як Бог. Зрозуміло, що всі ці здогадки не підкріплені фактами з Біблії, і було б розумніше вивчити її позицію, яка повідомляє, що Ісус був людиною та рабом Божим. (Див, від Матвія 12:18, Діяння 3:13 у

Священному Писанні, переклад “Перевірена Стандартна Біблія”).

Вільям Еллері Чаннінг – один із багатьох християн, який дотримується саме позиції Біблії. Про це він зазначає наступним чином: “Де у Новому Заповіті Ви зустрічали формулювання про подвійну природу Ісуса, яка рясніє у книзі тринітаріїв? Покажіть мені фразу, де вчитель стверджує: “Ось тут я висловлююся як Бог, а тут – як людина; ця істина є наслідком мого людського розуму, а ця – є лише проявом божественної природи?” У якому з послань Ви бачили ознаки цього дивного формулювання? В жодному. Ніхто не мав нагальної потреби у цьому в минулому. Потреба виникла лише через століття, коли трапилось безліч відхилень та розколів.

Ми віримо у те, що Ісус мав один розум і єство, які відрізнялись від Бога. Христос не є Єдиним Богом і не створює одного єства з Батьком. Це дуже важливий висновок, виходячи з якого ми бачимо, що доктрина трьох іпостасей у Богові – видумка. Ісус у своїх проповідях, безперервно згадував про Всевишнього. Це слово завжди линуло з його вуст. Якщо запитати: чи мав він на увазі себе, коли промовляв ім'я Бога? Ніколи йому й на думку не спадало таке. Навпаки, він показував чітку різницю та відмінність між ним та Всевишнім, так само вчиняли його учні”. (Вільям Еллері Чаннінг. “Унітаризм та інші твори”, Liberal Art Press 1977, сс. 17-18).

Чаннінг запевняє: “Якби доктрина подвійної природи була б настільки потаємною, складною, важкою для розуміння, вона б не була роз'яснена у Біблії максимально ясно. Однак подібне вчення у Біблії ніде не згадується”.

Деякі християни все одно будуть стверджувати, що одні місця з Біблії приписують Ісусу божественні якості, інші – людські. Бажання узгодити ці заяви стало причиною неминучого виникнення цієї доктрини. Чаннінг повторює, що вірші, які, як здається, надають божественності Ісусу, можна з легкістю розтлумачити, не вдаючись до доктрини. Він з презирством відноситься до вирішення проблеми (доктрини), яку висунули більшість християн:

“Іншими словами, з метою узгодження деяких складних цитат, які більше походять на критику, ми повинні вигадати гіпотезу значно складнішу, яка тягне за собою повний абсурд. Ми знайдемо вихід з лабіринту за допомогою ключа до розгадки, який поставить нас у кінцевий глухий кут (с.17)”.

Багато хто, так само, як і Чаннінг, після вивчення цієї проблеми, дійшов висновку, що Ісус був звичайною людиною, обраною Богом, на якій лежала місія донести Його послання. Великі справи, які він звершував, виконувались тільки з дозволу Всевишнього. Сам Ісус не був здатний не таке. Книга “Міф про перевтілення Бога”, опублікована Джоном Хінком – збірник есе, написаний християнськими богословами та священниками. Кожен, хто й досі сумнівається у цьому питанні, зобов’язаний прочитати дану книгу.

На завершення, необхідно зазначити, що ми повинні звертатись до Господа за Його керівництвом. Він дарував завершальну книгу – Коран, аби врятувати людство від омани. Він звертається до християн та іудеїв:

“О люди Писання! Прийшов до вас Посланець Наш, щоб роз’яснити вам багато з того, що ви приховуєте з Писання, і щоб багато чого простити вам! Прийшло до вас світло від Аллаха і ясне Писання, яким веде Аллаха до шляхів миру,

котрі шукають Його вдоволення. Виводить Він їх за Своїм наказом з темряви до світла, й провадить їх до шляху прямого!” (Сура 5:15-16)

А також: “О люди Писання! Не порушуйте в своїй релігії меж істини й не йдіть за низькими бажаннями людей із минулих поколінь, які самі заблукали й збили багатьох (зі шляху істини)”. (Сура 5:77)

Дозвольте звернутись до Всевишнього Аллаха за допомогою. Нічого не можливо без Його дозволу. О Аллах! Веди кожного з нас прямим шляхом. Амінь.

Забуті слова Ісуса

Кожна віруюча людина, згідно Біблії, може називати Бога “Батьком”

Ісус, після закінченню своєї місії, дав ясно зрозуміти, що Бог є не тільки його Батьком, а й Батьком і Богом кожного, у тому числі і його самого. Увесь свій земний шлях він провів у поклонінні Всевишньому. Він сказав: “Я йду до Батька свого й Батька вашого, до Бога свого й Бога вашого”. (Іоанна 20:17)

Павло також стверджував, що кожен віруючий може звертатись до Бога, називаючи його “Батьком”: “А дух усиновлення, що й спонукує нас вигукувати: «Авва, Батьку!»” (Римлянам 8:15)

Ісус звернувся до народу і своїх учнів: “І нікого на землі не називайте батьком, бо одного маєте Батька — небесного” (Матвія 23:9). Згідно Матвія Ісус навчав людей називати Бога “Батьком”. Він закликав їх говорити так: “Батьку наш, що на небесах, нехай освячується твоє ім’я”. (Матвія 6:9)

Ісус дав чітко зрозуміти, що не є Богом

Ісус відповів: «Чому називаєш мене добрим? Ніхто не є добрим, крім одного — Бога» (Марка 10:18). Чоловік підбіг до Ісуса і, впавши перед ним на коліна, назвав його “Добрим вчителем”. Це був слухний випадок, який ще раз роз’яснює людям, що вони не повинні прославляти його більше, ніж цього заслуговує звичайна людина.

Ісус сказав:

“Я нічого не можу робити від себе”. (Іоанна 5:30)

“Я роблю все так, як Батько наказав мені”. (Іоанна 14:31)

Думаю, буде недоцільним нагадувати, що Бог не отримує вказівок ні від кого.

Ісус сказав: “Те, що я вам кажу, кажу не від себе”. (Іоанна 14:10)

“Я нічого не роблю від себе, а говорю все так, як навчив мене Батько”. (Іоанна 8:28)

Господь – Всемогутній і Всезнаючий. Він навчає, а Його не навчають. Ісус сказав: “Батько більший від мене” (Іоанна 14:28). Та люди чомусь забувають такі важливі слова і вважають, що Ісус рівний Богу. Кому ми повинні вірити: людям чи, все-таки, Ісусу?

Говорячи про Судний день, Ісус заявив: “А про день той чи годину не знає ніхто: ні ангели небесні, ні Син, а тільки Батько”. (Матвія 24:36)

Ісус сам воскрес?

“Бог його воскресив” (Діяння 2:24). Він не володів силою, щоб воскрешати себе. Один Господь здатний на це.

Ісус молився Богу, а Бог не молиться нікому

Ісус говорив: “Він благав: «Авва, Батьку, для тебе все можливо; забери від мене цю чашу. Але нехай буде не те, чого хочу я, а чого хочеш Ти»”. (Марка 14:36)

Ісус схиляв своє чоло і молився Богу, просячи і благаючи Його про порятунок від смерті. Це також вказує на те, що воля Ісуса відрізнялась від волі Всевишнього. Автори Євангелій від Матвія, Марка і Луки повідомляють нам, що бажанням Ісуса було врятуватись від смерті. З цього випливає, що він не був Богом. У хвилини відчаю він закричав: “Боже мій, Боже мій, чому ти мене покинув?” (Матвія 27:46)

Ісус не знав, що на дереві не було фруктів

“Наступного дня, коли вони вийшли з Віфанії, Ісус зголоднів. Побачивши здалека фігове дерево, вкрите листям, він підійшов, щоб подивитись, чи є на ньому плоди, але не знайшов нічого, крім листя, бо це не була пора для фіг” (Марка 11:12-13). Побачивши листя на дереві, йому спало на думку, що там він зможе знайти фрукти. Однак, підійшовши ближче, Ісус зрозумів, що плодів на дереві немає. До того ж, ще була не пора інжиру.

Біблія називає Ісуса слугою Бога

“Ось мій слуга, якого я вибрав”. (Матвія 12:18)

“Бог Авраама, Ісака і Якова, Бог наших прабатьків, прославив свого Слугу, Ісуса”. (Діяння 3:13)

“І справді, проти твого святого слуги Ісуса, якого ти помазав, зібралися разом у цьому місті” (Діяння 4:27)

Кожен, за виключенням самого Всевишнього, є Його слугою, Ісус у тому числі.

Хто насправді був виконавцем чудес?

Біблія стверджує, що Всевишній звершував чудеса через Ісуса: “Ізраїльтяни, прислухайтесь до моїх слів: Ісус назарянин — це чоловік, на якого Бог відкрито вам указав, здійснивши через нього могутні діла й чуда і давши знаки, про що ви й самі знаєте”. (Діяння 2:22)

Люди припускають: оскільки Ісус творив чудеса, то він і є Богом. Але з вірша, наведеного вище, ми бачимо, що чудеса звершував Всевишній, а Ісус був лише інструментом, через який проявлялись всі ці чудеса. Ісус був людиною, про яку засвідчив Господь. Це означає, що він був праведним і благочестивим.

Чи може стверджувати Ісус про становище людини?

“Але хто сидітиме праворуч чи ліворуч від мене, вирішую не я. Ці місця належать тим, для кого їх приготував мій Батько”. (Матвія 20:23)

Тому, якщо ми хочемо заслужити місце поруч із Всевишнім у наступному житті, ми повинні звернутись до Нього і молити про наше місцезнаходження.

Спотворені висловлювання

“Я і Батько – одне” (Іоанна 10:30). Люди дуже люблять цитувати цей вислів, забуваючи про слова, які сліднують далі: “Святий Батьку, оберігай їх заради твого імені, яке ти мені дав, щоб вони були одне, як і ми одне”. (Іоанна 17:11)

Істинний смисл цих слів полягає в тому, що Ісус і Батько об’єднані однією метою, але аж ніяк не єством, як звикли

припускати. Учні ж не стали одним людським буттям, хоча переслідували одну й ту саму ціль. Вони можуть бути єдиними у своїх намірах, як Ісус і Батько були єдиними у своїй меті.

Чи насправді Ісус говорив усе, що повідомляє Євангеліє від Іоанна?

Вислови, які ми будемо розглядати, зустрічаються лише в Євангеліє від Іоанна:

Іоанна 14:9: “Хто бачив мене, бачив Батька”.

Іоанна 6:35: “Ісус же сказав: «Я — хліб життя”.

Іоанна 8:12: “Я світло для світу”.

Іоанна 8:58: “Я був ще до того, як з’явився Авраам”.

Іоанна 10:7: “Я — брама для овець”.

Іоанна 11:25: “Я — воскресіння і життя”.

Іоанна 14:6: “Я — дорога, і правда, і життя”.

Іоанна 15:1: “Я — правдива виноградна лоза”.

Християнські богослови повідомляють нам, що якби Ісус дійсно заявив так про, то перші три Євангелія, безсумнівно, зафіксували б їх. Євангеліє від Марка було записано приблизно в у 70 році н.е., за ним слідує Матвія і Луки десь між 80-90 роками нашої ери. А Євангеліє від Іоанна було складено приблизно у 100 році нашої ери, воно стало останньою з чотирьох канонічних книг. Християнський вчений Джеймс Данн у своїй книзі “Докази існування Ісуса”

пише: “Якщо вони були частиною істинних слів Ісуса, то як могло трапитись, що тільки Іоанн зібрав всі ці свідчення і ніхто більше? Називайте це богословським скептицизмом, як вам завгодно, однак, я вважаю неправдоподібним той факт, що таким “важливим висловлюванням” не приділили належної уваги. Якщо вони вміщували в собі істинне вчення Ісуса, то чому про це нічого не згадується в інших Євангеліях? Дуже важко пояснити, чому жоден з трьох авторів Євангелій не використав “Я”, яке вважається частиною істинних одкровенень Ісуса (с. 36)”.

Нова американська Біблія, у передмові “Як варто читати Біблію”, говорить: “Досить важко відрізнити істинні слова, які приписують Ісусу... Церква була настільки глибоко переконана у проповідуванні Ісуса через її особисті покровительства, що свої догмати вона зобразила у формі його особистих висловлювань (с. 23)”.

Те, що ми бачимо в Євангелії від Іоанна – це висловлювання людей про Ісуса (через 70 років після вознесіння Ісуса). А його автор виразив ці думки та переконання так, ніби сказав їх сам Ісус. Далі у своїй книзі Джеймс Данн зі всією упевненістю стверджує, що: “...автор четвертого Євангелія не мав жодного відношення до питань, які сьогодні турбують деяких християн. Чи справді всі ці слова пролунали з вуст Ісуса? Чи саме їх він використовував у своїх промовах?” (Докази існування Ісуса, с.43)

Вчені дійшли висновку, що спочатку це Євангеліє було записано у простій формі. Однак в подальшому, як стверджує “Нова Єрусалимська Біблія”: “доповнення та розширення відбувалися в декілька етапів на протязі другої половини першого століття. Сьогодні вільно говорять про те, що четверте Євангеліє перш, ніж досягнути свого

завершеного вигляду, пройшло і відчуло на собі цілий етап еволюції”. (с,1742)

На наступній сторінці цієї ж Біблії сказано: “Схоже, що ми маємо лише останній етап тривалого процесу, який зібрав воедино не лише складові частини різних століть, але і поправки, доповнення, а іноді навіть декілька редагувань однієї і тієї ж бесіди”. (с. 1739)

Переклад “Нова американська Біблія” стверджує: “Більшість богословів зійшлися в поглядах щодо різного роду протиріччя, які, зі всією очевидністю, є результатом більш пізніх виправлень, за допомогою яких матеріали нових авторів було додані до оригіналу”. (с. 143)

Бог відкриває істину про Ісуса:

“О люди Писання! Не порушуйте релігії вашої та не говоріть про Аллаха нічого, крім істини. Адже Месія – Іса, син Мар’ям – лише посланець Аллаха та слово Його, донесене до Марії, та дух від Нього. Увіруйте ж Аллаха та посланців Його, і не кажіть: “Трійця”. Краще для вас утриматись від цього. Воістину, Аллах – Бог єдиний, пречистий Він від того, щоб мати дитину. Йому належить те, що на небесах і те, що на землі. Достатньо Аллаха як Опікуна! Ні Месія, ні наближені ангели не цуралися бути рабами Аллаха. А всі ті, які цураються бути рабами Його та сповнюють гордині, будуть зібрані біля Нього (на Суд) А тим, які увірували так робили добрі справи, Він сповна дасть винагороду їхню, та ще й збільшить її за ласкою Своєю. А тих, які цуралися та сповнювалися гордині, Він скарає карою болісною! І не знайдеться їм, окрім Аллаха, ні Захисника, ні Помічника! О люди! Прийшов до вас доказ від Господа вашого! І зіслали Ми вам світло ясне! Тих же, які увірували та покладали

сподівання на Аллаха, Він виведе в милість і ласку Свою, та й поведе до Себе прямим шляхом”.

(Сура “Ан-Ніса”: 171-175)

Ісус в Священному Корані

Вступ

Коран розповідає нам багато дивних речей про Ісуса. Завдяки цьому ті, хто вірує в Коран, люблять Ісуса, шанують і вірять у нього. Більш того, ніхто не зможе бути мусульманином, доки не повірить в Ісуса (мир йому).

У Корані згадується про чудесне народження Ісуса, його здатність говорити у віці немовляти. Ісус, з дозволу Всевишнього Аллаха, зцілив сліпого і прокаженого, а також воскрешав мертвих.

Якими були чудеса Всевишнього щодо Ісуса? Перше полягає в тому, що матір'ю Ісуса стала цнотлива дівчина. Це є доказом того, що Аллах володіє силою творити різні чудеса. Бог створив усіх людей, як ми знаємо, з одного чоловіка та жінки. Адам, прабатько людства, з'явився на світ не лише без батька, але й без матері, і якщо Бог створив Ісуса зародком в утробі матері і він ріс та розвивався, як і будь-яке інше немовля, то Адама Бог створив уже повноцінною і дорослою особистістю.

Ісус творив чудеса не зі своєї волі – допомогу і підтримку він отримував від Бога. Коран зазначає, що чудеса виконувались тільки з дозволу Всевишнього. В якості порівняння наведемо приклад з Біблії: “Ізраїльтяни, прислухайтесь до моїх слів: Ісус назарянин — це чоловік, на якого Бог відкрито вам указав, здійснивши через нього могутні діла й чуда і давши знаки, про що ви й самі знаєте” (Діяння 2:22). Також, зверніть увагу на слова самого Ісуса: “Я нічого не можу робити від себе” (Іоанна 5:30). З цього випливає, що Ісус не був здатний

творити чудеса, він був причиною, через яку Господь проявляв Свої знамення.

Чого навчав Ісус? У Корані повідомляється, що Ісус прийшов із вченням, яке проповідували пророки до нього. Воно говорить про те, що ми повинні остерігатись будь-яких лжебогів і поклонятися одному істинному Богу. Ісус також стверджував, що є слугою і посланцем Єдиного Істинного Бога, Бога Авраама. Вислови з Корану можна також порівняти з Біблією (Марка 10:18; Матвія 26:39; Іоанна 14:28, 17:3 і 20:17), де Ісус пояснює, що один тільки Господь гідний поклоніння. Дивіться також Матвія 12:18; Діяння 3:13 і 4:27. Там Ви переконаєтесь у тому, що учні Ісуса сприймали його як слугу Бога.

У Корані сказано, що дехто з ізраїльтян заперечували Ісуса, тому замислили вбити його, однак Аллах врятував його і підніс до Себе. Ісус повернеться на землю ще раз, аби підтвердити істинність свого вчення і кожен повірить в нього так, як про це сказано в Корані.

Ісус – це Месія. Він – Слово Аллаха, і дух від Нього. Його шанують як у цьому світі, так і в світі вічному, і він – один із наближених до Аллаха. Ісус був людиною і заповідав істину, яку чув від Бога: “Ви ж намагаєтесь мене вбити, хоча я розповів вам правду, яку почув від Бога. Авраам такого не робив”. (Іоанна 8:40)

Незаймане народження (цнотливе зачаття) Ісуса

Мусульмани вірять у цнотливе зачаття Ісуса. Якимось до Марії з'явився ангел, який повідомив їй звістку про народження сина. Вона дуже здивувалась і подумала: “Як таке може

статись?” Але у той момент їй нагадали, що Аллаху легко створити все, що Він побажає: “Вона сказала: “Господи! Як може бути у мене дитина, якщо жоден чоловік не торкався мене?” Сказав ангел: “Так станеться, бо Аллах вчиняє так, як побажає!” Коли Він вирішує щось, то лише говорить: “Будь!” – і воно постає”. (Сура 3:47)

Всевишньому не важко робити все, що Він побажає. Він може створити дитя із пар, або ж із одного з них. Немає нічого вищого за Його силу. Не варто забувати, що Адам (мир йому) був створений без матері і батька. То хіба Аллаху було важко створити людину в утробі матері? Варто йому сказати: “Будь!” – як воно постає.

Деякі припускають: оскільки в Ісуса (мир йому) не було батька-людини, тоді Всевишній і є його батьком. Коран заперечує подібні вигадки. Ісус перед Аллахом подібний Адаму. Адже Адам взагалі не мав батьків, однак це не значить, що ми повинні називати його сином Бога.

“І ще кажуть: “Милостивий узяв сина”. Справді, ви стверджуєте жажливу річ! Від цього здатні розколотися небо, розсипатися земля й зруйнуватися гори! Від того, що вони приписали Милостивому сина! Не годиться Милостивому мати сина! Воістину, кожен із тих, хто на небесах і на землі, постане перед Аллахом як раб”. (Сура 19:88-93)

Чи звершував Ісус чудеса із власної волі?

Керуючись Кораном, ми знаємо, що Ісус (мир йому) звершував наступні чудеса з дозволу Аллаха:

- Ісус заговорив, перебуваючи ще в колиці.
- Вилікував сліпого і прокаженого.
- Воскресив мертвого.

- Вдихнув життя в пташку, зліплена з глини.

Аллах в Корані говорить про Ісуса: “Я прийшов до вас зі знаменням від Господа вашого. Я виліплю вам із глини подобу птаха, дмухну в неї, і вона, з дозволу Аллаха, стане птахом. Я зцілю сліпонародженого і прокаженого, і я воскресну померлого – з дозволу Аллаха! Я розповім вам про те, що ви їсте, та що відкладаєте про запас у будинках своїх. Воістину, у цьому буде знамення для вас, якщо ви є віруючими! Я буду підтверджувати те, що було до мене в Таураті. Я дозволю вам частину того, що заборонено вам. Я прийшов до вас зі знаменням від Господа вашого! Тож бійтесь Аллаха і коріться мені!” (Сура 3:49-51)

Також Коран розповідає нам про Судний День: “Того Дня збере Аллах посланців і скаже: “Що вам відповіли?” Вони скажуть: “Нам невідомо. Воістину, тільки ти знаєш потаємне!” Коли сказав Аллах: “О Ісо, сину Мар’ям! Згадай милість Мою до тебе, коли укріпив Я тебе Духом Святим. І ти говорив із людьми в колисці й у дорослому віці; і коли Я навчив тебе писанню й мудрості, Таурату й Інджілю; і коли з дозволу Мого ліпив ти з глини подобу птаха, дихав на неї, і вона ставала птахом із дозволу Мого; і як ти зцілював сліпонародженого й прокаженого з дозволу Мого; і коли воскресав померлих с дозволу Мого...” (Сура 5:109-110)

Не всі знамення згадуються у канонічних Євангеліях Нового Заповіту.

Історія про те, що Ісус заговорив у віці немовляти, в Біблії ніде не повідомляється. І це не дивно, адже жодне з Євангелій не описало всі події з життя Ісуса. Навпаки, Євангеліє від Іоанна зосереджує увагу на тому, що подій було аж занадто багато, щоб згадати їх усі.

Історія про те, як Ісус дмухнув життя у пташку, виліплєну з глини, у Біблії також не згадується. І знову ж таки, не варто дивуватись. Оскільки автори Євангелій занотували тільки доступне їм. Більш того, через те, що автори писали на папірусах, яких було обмаль, вони фізично не змогли записати усього, що знали про Ісуса.

Також варто зауважити, що пророк Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) був дуже правдивою людиною, він поширював інформацію про Ісуса. Релігія, з якою Бог відправив пророка Мухаммада, заперечує божественність Ісуса. Здавалося б, що кожен, хто спростовує божественність Ісуса, так чи інакше, намагався применшити його достоїнства.

Оскільки християни вважали чудеса очевидним доказом божественності Ісуса, то ми могли б очікувати, що пророк Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) не повідомить людям про чудеса, яких вони раніше не знали. Він міг би заперечувати деякі з див, що х згадуються в Євангелії. Однак пророк Мухаммад (мир йому і благословення Аллаха) правдиво передав послання, яке відкрив йому Всевишній Аллах.

Аллах повідомляє людям істину, а не залякує їх. Ті, хто намагається переманити людей на свою сторону, розповідають тільки те, що приваблює їх. Частіше за все, змовчуючи те, що змусить людей зробити протилежні висновки. Однак Аллах повідомляє про чудеса, незважаючи на те, що більшість використовує ці свідчення в якості підтвердження доктрини божественності Ісуса. Аллах не потребує, аби Йому поклонялись. Віруючі самі мають в цьому потребу, і якщо вони вчиняють так, то тільки на благо собі. Ті ж, хто займається ідолопоклонством, прирекли себе на загибель. Вони зазнають величезної втрати.

Аллах звертає особливу увагу на те, що чудеса Ісуса аж ніяк не є доказом його божественності. Дива, які він звершував, були ясним знаменням і свідченням того, що він є посланцем від Бога. Ісус творив їх за допомогою Бога і з Його дозволу. Ті ж, хто користуються цими знаменнями, як доказом його божественності, забувають дуже важливі слова Ісуса: “Я нічого не можу робити від себе”. (Іоанна 5:30)

Вони також забувають про заяви Петра: “Ізраїльтяни, прислухайтеся до моїх слів: Ісус назарянин — це чоловік, на якого Бог відкрито вам указав, здійснивши через нього могутні діла й чуда і давши знаки, про що ви й самі знаєте”. (Діяння 2:22)

Ці вірші є підтвердженням того, що Ісус не звершував чудес з власного бажання. Він виконував волю Того, Хто послав його. Ісус постійно нагадував про це своїм послідовникам. Аллах у Своїй книзі говорить: “О люди Писання! Прийшов до вас Посланець Наш, щоб роз’яснити вам багато з того, що ви приховуєте з Писання, і щоб багато чого простити вам! Прийшло до вас світло від Аллаха і ясне Писання, яким веде Аллах до шляхів миру тих, котрі шукають Його вдоволення. Виводить Він їх за Своїм наказом з темряви до світла, й провадить їх до шляху прямого!” (Сура 5:15-16)

Зміст

1	Ісус - Бог? Біблія говорить: “Ні”.	
2	Розділ 1 Ніхто з авторів Біблії не вірив у те, що Ісус був Богом	
3	Розділ 2 Докази з Діянь Апостолів	
4	Розділ 3 Чи був Ісус всемогутнім і всезнаючим?	
5	Розділ 4 Чи засвідчують вчення Біблії та Корану божественність Ісуса?	
6	Розділ 5 Чи вірив Павло, що Ісус – Бог?	
7	Розділ 6 Чи заперечується божественність Ісуса в чотирьох Євангеліях?	
8	Розділ 7 Ісус і Батько – два різні ества	
9	Бог не родив і не був народжений	

10	Розділ 1 Докази з Корану	
11	Розділ 2 Що говорить Коран про Ісуса?	
12	Розділ 3 Твердження про те, що Ісус – син Бога	
13	Розділ 4 Чи присвоював собі Ісус звання “сина Бога”?	
14	Розділ 5 Яке значення несе в собі звання “Батько” в Євангелії від Матвія?	
15	Розділ 6 Чи вірили учні Ісуса у те, що він був слугою Бога?	
16	Розділ 7 Чи не образили Бога автори притчі “Про злих виноградарів”?	
17	Невірно розтлумачені вірші Біблії	
18	“Я і Батько – одне”	
19	“...я був ще до того, як з’явився Авраам”	
20	“Молода жінка завагітніє, народить сина...”	

21	“Хто бачив мене, бачив і Батька”	
22	“Він був виявлений у тілі”	
23	“Могутній бог, Вічний батько”	
24	Чи був Ісус досконалим Богом і людиною одночасно?	
25	Чи був Ісус досконалим Богом і людиною одночасно?	
26	Немає жодного протиріччя	
27	Забуті слова Ісуса	
28	Кожен віруючий, згідно Біблії, може називати Бога “Батьком”	
29	Чи справді Ісус говорив усе, що повідомляє Євангеліє від Іоанна?	
30	Бог відкриває істину про Ісуса	
31	Ісус у Священному Корані	
32	Незаймане зачаття Ісуса	
33	Чудеса Ісуса	

IslamHouse.com

الإسلام بلغات العالم

Islam in the languages of the world

